

DEN *danske* STJERNE

Nr. 6 · Juni 1969 · 118. Årgang

Det inspirerende budskab

AF STERLING W. SILL, assistent til de Tolv Apostles Råd.

Vand er det universelle element, og det er symbolet på livet. Jesus anvendte det til at give os et personligt vidnesbyrd på sin guddommelighed. Rent vand vil også være et af midlerne til jordens regeneration under forberedelserne til tusindårsriget. Herren sagde:

„Og i de ufrugtbare ørkner skal der springe levende vandkilder frem, og den udtørrede jord skal ikke længere være et tørstigt land." (L&P 133:29).

Vand er også symbol på renhed. Jesus sagde, at vi efter at have renset os gennem omvendelse skulle døbes og have vore synder vasket væk ved Hans soneoffer.

Gud har forsynet vor jord med underjordiske vandreserver og begravet floder, som kan bringes op til overfladen for at holde jorden produktiv og smuk. På samme måde findes der store skjulte åndelige magter, som kan anvendes til at oplive vor ånd og gøre vort liv smukt og lykkeligt.

Når vi i stilhed efterlever vor tro og viser kærlighed til retfærd, rører Gud måske ved disse skjulte egenskaber, som har rod i vor sjæls dybde, og finder stor åndelig styrke til at lutre vort liv og frembringe evig ophøjelse i Hans nærhed. O

INDHOLDSFORTEGNELSE

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 6 · Juni 1969
118. Årgang

Udgivet af
Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Don L. Christensen,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Nyheder:
Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Simonsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet $ 3.- pr. halvår, $ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:
Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

Layout:
PBO-Layout-Center, Frankfurt

Indlagt i dette nummer:
Tilmeldingsblanket

Til den ideelle fuldkommenhed

AF PRÆSIDENT DAVID O. McKAY

Frihed – personlig frihed – er et resultat af lydighed mod sandheden. For næsten to tusind år siden spurgte Pilatus: „Hvad er sandhed?" (Johs. 18:38). Dette spørgsmål er endnu ubesvaret, men vi har en idé om, hvad sandhed er.

De, som studerer det, siger: „Sandhed er overensstemmelse med kendsgerninger. Det betyder troskab, bestandighed, trofasthed. På en abstrakt måde er det virkelig at være til." Vi synger spørgsmålet: „O sig, hvad er sandhed?" og svarer: „Den ædleste skat, der ej købes for rigdom og guld." (Sangbogen, nr. 185).

Sandhed er alle tings væsen. Det berettes i Lære og Pagter: „og sandhed er kundskab om tingene, som

de er, som de var, og som de skal blive." (L&P 93:24). Det er meget betydningsfuldt, at Jesus sagde til dem, som troede på Ham: „Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple,

og I skal forstå sandheden, og sandheden skal frigøre jer." (Johs. 8:31—32).

Det er frihed — personlig frihed.

Samvittigheden er ikke altid en sikker vejleder til sandheden. Men de, som vedbliver at følge Kristus, de som har anerkendt Ham og har påtaget sig Hans navn, de som er blevet døbt og er kommet frem til et nyt liv, vil ikke blot have Kristi Ånds vejledning, men også, efter den ledsagende håndspålæggelse, den Helligånds særlige vejledning og inspiration, den Helligånd, som er et medlem af Guddommen.

Åndelighed er bevidstheden om sejr over sig selv og om samfund med det Uendelige. Åndelighed tilskynder én til at overvinde vanskeligheder og erhverve sig mere styrke. At føle, at ens evner udfolder sig, og sandhed udvider sjælen, er en af livets største oplevelser.

At være „ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle", det er egenskaber, som bidrager til åndelighed, det højeste sjælen kan nå til. Den er det guddommelige i mennesket, den ophøjede kroningsgave, som gør det til konge over alle skabte ting.

Guddommelig er den formaning og den forjættelse, som blev givet gennem Profeten Joseph Smith:

„. . . pryd altid dine tanker med dyd, da skal du have større frimodighed for Guds åsyn, og præstedømmets lære skal falde på din sjæl som himlens dug.

Den Helligånd skal være din stadige ledsager, og dit scepter retfærdighedens og sandhedens uforanderlige scepter, og dit herredømme skal være et evigt herredømme, og det skal uden tvang tilflyde dig fra evighed til evighed." (L&P 121:45-46).

Det er den sikre forjættelse til dem, som bliver døbt og får håndspålæggelse af dem, som har myndighed fra det høje, og som derefter lever således, at den Helligånd kan være og er deres stadige ledsager.

De, som vedbliver at følge denne vejledning, vil kende sandheden, og sandheden vil gøre dem fri — ikke ved hykleri eller ved at foregive at følge den, men ved oprigtighed.

Det er en evig sandhed, at efterhånden som vi studerer, enten vort emne er åndeligt eller mere vedrører denne verdens sager, bereder den kundskab, vi modtager, os kun til at modtage mere på det område, som vi har valgt at arbejde med. Kilden til kundskab er uudtømmelig efter jordiske standarder.

O, mine elskede brødre og søstre og venner, der findes en filosofi for den rette levemåde! det er den filosofi, som udvikler ånden og leder os til den mulighed, som dødelige kan opnå — vor elskede Frelsers ideelle fuldkommenhed. Jeg ved det.

Unge mænd og kvinder, som søger en genvej til lykke og fornøjelse i dette liv, vil komme til at betale regningen, og de vil blive forgældede; de vil blive slaver af synden, og den lykke de søger, vil vise sig at være aske i deres sjæl.

Hvilken vidunderlig lektie gav Frelseren os ikke i lignelsen om Den fortabte Søn. Han havde et godt navn, gode hjemlige omgivelser, mulighed for virkelig glæde og fornøjelse i livet, og en god stilling. Men han var klar over, at han og hans broder til sidst skulle dele deres faders rigdom, og han besluttede at søge efter sin egen idé om lykke. Han ønskede frihed. Han ville ikke mere være bundet af sin fader.

Jeg husker også, at en ung pige engang skrev til mig: „Jeg er 16 år. Min fader forstår mig ikke; min stedmoder vil ikke lade mig gå ud om aftenen, og jeg ønsker at komme ud." Hun var irriteret over hjemmets tvang. For sin fader var hun kun et barn, og han forstod ikke, at hun var ved at blomstre op til en kvinde og ønskede at prøve sine vinger.

Jeg tror at Den fortabte Søn følte det på samme måde, for vi ved, at han sagde til sin fader: „Fader; giv mig den del af formuen, som tilkommer mig." (Luk. 15:12). Han fik sin del, og han brugte den akkurat som millioner bruger den i dag — til at søge fornøjelser i stedet for sandhed. Han havde mange såkaldte venner, så længe hans penge varede. Han troede, han ville finde glæde ved at drikke. Så gav han sig til at leve et ryggesløst liv. Han troede han havde sin frihed, men han var ved at blive en slave. Han var ved at blive bundet i trældom, og han opdagede, at han slet ikke havde opnået nogen lykke.

Hvis I vil være frie, så følg sandhedens stier — de stier, som fører til evig glæde.

Det kræver mod at følge sandheden i den betydning, som jeg har brugt den her. Vær sande mod jer selv, sande mod det, som I mener er rigtigt, sande mod det, som I ved er rigtigt.

Jeg beder at vi alle må eje den form for mod, når vi står over for livets besværligheder. O

Onde ord skærer dybere end et sværd.

Skotsk ordsprog

ELEANOR KNOWLES

Kirken i Alaska

Knejsende Mt. McKinley, den højeste bjergtinde i Nordamerika, er dækket med et tykt lag sne og is selv midt på sommeren.

Nordenvinden var bitter kold den eftermiddag i september i 1910, da nogle nysgerrige minearbejdere, pelsjægere, fiskere og andre stod samlet ved kysten ved Bering Strædet. De var der for at bevidne en usædvanlig oplevelse. På slaget to kom den 90-årige Højpræst fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, dr. E. G. Cannon, op på platformen for at fortælle tilskuerne om Kirken. Så førte han mrs. A. W. Anthony, som helt var klædt i hvidt, ud i vandet, hvor han døbte hende som et medlem af Kirken, medens hvirvlende brodsøer slog mod kysten.

I december skete der noget, som mindede om dette, nær ved Hyder, Alaska. Nora McCrae fra Stewart, British Columbia, var blevet interesseret i Evangeliet og havde skrevet til den Alaska-Canadiske missions hovedkvarter for at få flere oplysninger. Efter flere måneders korrespondance med søster Erma T. Hinckley, præsident Arza A. Hinckley's hustru, bad hun om at blive døbt. Der gik flere uger inden to missionærer fik lejlighed til at rejse til Stewart. I løbet af tre dage præsenterede de lektierne for hende og fandt ud af, at hun var værdig til at blive døbt. Men der var ingen steder at døbe hende – søen nær ved byen var frosset og havde et lag is på næsten 50 cm's tykkelse. Folk på egnen vidste, hvor meget den unge kvinde ønskede at blive døbt, og en søndag morgen telefonerede en person fra Hyder, ca. 55 km længere inde i bugten.

„Hvis I kommer herover med det samme, så er tidevandet fint, og du kan blive døbt i havet", blev der sagt til hende.

Søster McCrae, de to missionærer og mange af beboerne i byen sprang ind i bilerne, og karavanen kørte nu i en voldsom snestorm til Hyder. Da de nærmede sig havet, begyndte snestormen at aftage, og der kom en lysning på den mørke himmel. Med solen skinnende gennem skyerne blev søster Nora McCrae døbt ind i Kirken. Da gruppen igen kørte væk fra stedet, kom uvejret tilbage.

Dette er blot to mennesker ud af mange, der har lært om Kirken, som er blevet omvendt og døbt i det iskolde vand i Alaska, den 49. stat i De Forenede Stater.

Alaska, den største, men mindst befolkede stat i De Forenede Stater, er i en rivende udvikling, og Kirken gror med udviklingen. I dag bor der 5000 Sidste Dages Hellige her sammenlignet med 450 i 1950 og 11 i 1935. Alaska Stav, som strækker sig fra Anchorage i nord ca. 500 km (12 timer med tog) til Fairbanks, har 3300 medlemmer. 1800 andre medlemmer er i missionen. I areal er Alaska-Canada missionen en af Kirkens største. Foruden Alaska inkluderer den British Columbia og Yokun territorium i Canada – et areal på mere end halvanden million km^2.

Hvem er så medlemmerne i Alaska? Det er minearbejdere, rådgivere, lærere, studenter, piloter i luftfartsselskaber og lokale piloter, militært personale, fiskere og jægere, landmænd og hjemmearbejdere, regeringens udsendte arbejdere, murere, forretningsmænd, husmødre, børn – kort sagt, mennesker, som kan findes hvorsomhelst andre steder i verden. Men der er en forskel. Disse mennesker har et levende karaktertræk tilfælles: En pionerånd. Enhver som kommer til Alaska har en følelse af at være på en „moderne rejse" ind i vildnisset. Der er en følelse af pågåenhed, af formål, af eventyr ved Alaska og de, som bor i Alaska.

Med undtagelse af en kortere periode i det nittende århundrede, da guldfeberen drog mange tusinde eventyrere herop, er dette land mod vest kun vågnet langsomt op. For mere end to hundrede år siden var Nordamerikas nordvestkyst det eneste beboede land, der endnu ikke var opdaget og kortlagt. Kort fra den tid endte altid ved Californiens kyst, og man vidste ikke engang om Asien og Amerika var landfaste.

I 1731 sejlede Vitus Bering, udsendt af Peter den Store af Rusland, gennem strædet, som nu bærer hans navn, og beviste, at de to verdensdele ikke var landfaste.

Han var her på en anden rejse i 1741 og kom i land nær ved bjerget St. Elias, mindre end 15 km fra det, der nu er grænsen mellem Alaska og Canada. Efter at have fundet ud af, at det nye land virkelig var Amerika og ikke en anden ø eller anden verdensdel, var Bering således den første person, som opdagede og identificerede Amerika på en ekspedition fra vest.

Kun ca. 50 år gik, inden de første russere kom til Nordamerika og bosatte sig her, idet en ekspedition kastede anker ved „Tre Hellige bugten" på Kodiak øen. Russerne begyndte at etablere handelsstationer langs de vigtigste floder og fandt her pelsværker for deres imperialistiske regering. Samtidig begyndte britiske, franske, spanske og amerikanske fartøjer også at gå på opdagelse ind i dette land mod nord for at finde sporet, som ville føre dem til de mange skind og pelsområder. I 1867 var landet blevet ribbet helt for odder og sæl og ved udryddelsen af denne kostbarhed, besluttede Zaren at sælge landet.

Den 30. marts 1867 blev der underskrevet en traktat mellem Rusland og De Forenede Stater.

Et år senere, da Repræsentanternes Hus blev bedt om at betale regningen på godt 50 millioner kroner, var der mange skeptiske kongresmænd, som betegnede Alaska som et „isbjerg". Indstillingen til Alaska i de næste 30 år var, at det var en „værdiløs stor udstrækning af is og sne som kun var noget værd for hvalrosser og isbjørne".

Så, i 1897, skrev avisen i Seattle med store overskrifter: „Et ton guld"! Med det samme strømmede eventyrere fra hele Amerika til guldmarkerne i Alaska og Amerika. Nogle blev fantastisk rige, men de fleste fandt kun meget lidt eller slet ingenting af dette værdifulde mineral. I løbet af to årtier var de største guldminefelter tømt, og igen gik Alaska næsten i forglemmelse. De virkelige værdier i landet var dog stadig ikke blevet opdaget, men da det tyvende århundrede var kommet godt i gang, kom initiativrige mennesker og forskellige kompagnier og opdagede Alaskas største naturlige rigdomme: Olie, mineraler, hydroelektrisk kraft, naturgas og skovbrug.

Alaska blev velsignet den 6. juni, 1928, i nærheden af Juneau. Ældste Heber Meeks, nr. 2 fra højre, bad indvielsesbønnen. På billedet ses også ældste Alvin Englestead, James Judd og Lowell Plowman.

Den anden Verdenskrig bragte fornyet interesse for Alaska, for de ellers fjerne mål som Japan og Sovjetrusland er strategisk tæt ved Alaska. Da japanske troppeskibe kom nær til kysten ved Attu og Kiska ved Aleutan øen, skyndte De Forenede Stater sig at oprette militære baser og advarselssystemer ud over det store område. I dag er der mange vigtige nøglesteder placeret her, og regeringen er den største arbejdsgiver.

Indtil Den anden Verdenskrig voksede Kirken kun meget langsomt. Måske var den første Sidste Dages Hellig som kom dertil dr. E. G. Cannon, som var på jagt efter guld. Han var blevet omvendt til Kirken i 1871, og da han således rejste gennem Alaska, bragte han med sig „en kirke på hjul", hvori han ledede møder i minefelterne i Seward Peninsula og Nome. I Nome mødte han K. N. Winnie, som han underviste i Evangeliet og døbte i Bering Stræde den 25. juni 1902. Sammen virkede disse to mænd som uofficielle missionærer for Kirken, indtil dr. Cannons død i november 1910.

Alaska territorium kom under de Nordvestlige Staters Mission under det første kvarte århundrede, og senere blev

Den gamle russiske kirke i Kenai, Alaska, er en rest fra den tid, da Rusland ejede landet.

det en del af den Alaska-Canadiske Mission. De første missionærer blev sendt til Juneau i 1913 og nogle få andre besøgte senere Alaska, men kun med lille succes.

Så, i 1928, sendte præsident William R. Sloan fra de Nordvestlige Staters Mission, fire ældster – Heber Meeks, Alvin Englestead, James Judd og Lowell Plowmann – til Juneau, Alaska, for at undersøge om der kunne organiseres et distrikt her. Ældste Meeks, en korttidsmissionær fra Kanab, Utah, skrev: „Næste morgen (6. juni) fastede vi. Vi klatrede op på et bjerg for at få udsyn over byen og bugten, og vi udvalgte et specielt sted, hvor vi bad og velsignede det land, som nu var udvalgt til at få prædiket Evangeliet. Den lille andagt gjorde dybt indtryk på os, og vi følte at Herren velsignede os."

Da missionærerne kom tilbage til deres hotel, var der en journalist, som ringede til dem og bad dem om et interview. Den næste dag præsenterede missionærerne Mormons Bog for den lokale redaktør. De blev så inviteret til at tale ved en offentlig middag, og avisen gengav ordret, hvad de havde talt om. Før missionærerne forlod Alaska, havde de solgt 1300 Mormons Bøger.

I august 1928 skrev ældste Plowman at arbejdet gik fremad, specielt blandt indianerne. Han skrev: „Indianerne er stolte af deres herkomst, og vi ved, at de har grund til at være det. De er meget spændte på at modtage Mormons Bog og at læse den. Disse indianere er interesseret i at lære om deres forfædre. De lytter intenst til det, vi fortæller dem, og det virker som om, at det, vi har at fortælle dem, virkelig tilfredsstiller dem. Disse indianere har en legende, der fortæller dem om Kristi komme til dem. Denne legende ligner meget den som Aztekerne i Mexico har.

I går kom jeg til et hus, hvor der var flere indianere forsamlet . . . De kunne ikke blive enige om en fælles religion. En dame sagde, at der ville komme en, som kunne forklare dem om den religion, som deres forfædre havde haft. I samme øjeblik kom jeg. En af søstrene tror, at jeg blev sendt af Gud for at forklare deres religion til dem."

Missionærernes anstrengelser var sporadiske i 1920'erne og 1930'erne, og de få Hellige, som var i Alaska, var nybyggere, eller nogen som var rejst ud for at finde lykken på en eller anden måde, og som havde tilsluttet sig Kirken før de var kommet hertil. En af dem var Stewart C. Campbell fra Washington D. C., et af præsident Brigham Youngs oldebørn. Campbell var leder for disse 200 familier, som kom fra Michigan, Wisconsin og Minnesota, og som nu planlagde at nedsætte sig i Matanuska Dalen, som lå Nord for Anchorage; det var i 1935. Han rapporterede: „Denne ekspedition bliver ledet med dynamit, traktorer og andre moderne hjælpemidler for at rydde skovene væk og undertrykke landet, i stedet for oksekærrer og håndkærrer, som blev brugt af de gamle pionerer, men jeg ved, at vi vil møde mange af de samme problemer og erfaringer som de havde. For mig er det virkelig meget naturligt at være engageret i et pionerarbejde, eftersom jeg er blevet opdraget og er vokset op i et miljø, hvor vi altid hørte pionerhistorier og oplevelser."

I juli 1938 rejste præsident og søster Preston Nibley fra de Nordvestlige Staters Mission på en tur op til territoriet. Den 10. juli organiserede de den første gren i Alaska, Fairbanks gren, med ca. 20 medlemmer til stede. Den aften var der over hundrede mennesker, undersøgere og besøgende, som overværede et offentligt møde i Masonic hallen. Efter mødet kom der mennesker op og fortalte, at de var mormoner, og at de havde været i byen i mange måneder uden at vide, at der boede andre medlemmer.

Det første offentlige møde Kirken afholdt i Anchorage blev holdt den 23. marts 1941. Den følgende uge bad feltpræsten fra Fort Richardson, en militærbase lige nord for byen, to af ældsterne – Lester F. Hewlett og Clifton B. Thomas – om de ville lede det ugentlige religiøse møde. Der var ved denne tid ca. 300 Sidste Dages Hellige i Alaska.

Med denne nye drivkraft begyndte Kirkens medlemstal at vokse støt, hvis ikke rivende, gennem de næste to årtier. Mange af de nye medlemmer, som slog sig ned her, var tidligere missionærer i Alaska eller var blevet stationeret her ved militæret. Desuden var missionærernes arbejde

meget succesrigt og bar frugt. Det største bidrag til successen skyldes dog de mennesker, som slog sig ned i Alaska, for: som en bestemt regel er de mennesker, som bosætter sig her i den 49. stat, venlige, åbne og ligefremme. De bliver knyttet til hinanden på grund af det dårlige vejr og isolationen fra andre byer og steder. Det er også som om de er mere modtagelige og villige til at lytte til en udsending fra en kirke, hvis medlemmer er så tæt knyttet sammen, så initiativrige og venlige.

Gennemsnitlig er en sjettedel af de mennesker, som bor i Alaska, eskimoer, efterkommere af forhistoriske emigranter, som kom fra Asien, og indianere. I 1964 blev der kaldet missionærer specielt til at omvende disse mennesker. Efter hvad tidligere præsident for den Alaska-Canadiske Mission, ældste Stewart Durrant, siger, så har „dåben af disse Lamanitter givet missionen mange fine ledere, nogle af dem som fuldtids-missionærer, andre til at hjælpe med til at bygge kirker, hjælpeorganisations- og Præstedømme-ledere". Religionsskoler for indianere er blevet oprettet og mange af indianerbørnene deltager i undervisningen.

Det at rejse omkring i denne store stat, hvor kun få af vejene er farbare, giver missionærarbejdet det største problem. Flyvemaskinen er blevet den mest økonomiske, effektive og hurtigste måde at rejse omkring på, og i Alaska er der flere private flyvemaskiner pr. indbygger end i nogen anden stat. Der er flere slags „lufthavne", lige fra de mest moderne til frosne søer, en mudret vej, åbne marker såvel som floder, søer og bugter, hvor flyvemaskinerne kan gå ned. Dog kan der findes medlemmer og grene selv på de mest afsidesliggende øer.

På Kodiakøen, stedet hvor den store Kodiakbjørn lever, og hvor et af de fineste steder for fiskeri i hele verden er, findes en meget trofast gren med næsten 170 medlemmer, bestående mest af Soldater og deres familier.

Annetteøen, som ligger i den sydøstlige del af staten, har 24 medlemmer. Missionærerne blev drevet fra øen for mange år siden af præster, som påstod, at øen var givet til indianerne, og at indianerne ikke ønskede nogen ny religion. Alligevel har grenspræsidenten, James Gilmor, som giftede sig med en indianerhøvdings datter, holdt medlemmerne aktive, og på grund af sin hustrus og svigerfars indflydelse, har missionærerne igen fået tilladelse til at komme til øen. De har ikke tilladelse til at gå fra dør til dør og arbejde, men medlemmerne inviterer deres venner til deres hjem og her underviser ældsterne dem.

Kirken er vokset mest og hurtigst i byerne Anchorage og Fairbanks. Den 13. august 1961 blev Alaska stav organiseret med 1850 medlemmer. Det smukke Alaska stavscenter blev indviet i Anchorage fem år senere. I dag, med næsten dobbelt så mange medlemmer som da staven blev organiseret, er der fire warder i Anchorage, et i Fairbanks (der var ellers to warder, men de blev slået sammen efter den forfærdelige oversvømmelse i 1967), et i Palmer og grene i Chugiak, Delta Junction og Eielson luftbase.

Missionens grene og deres medlemstal inkluderer Juneau, 449; Soldatna, 359; Ketchican, 273; Kodiak, 167; Sitka, 100; Homer, 93; Seward, 42; Annetteøen, 24; og Alaska distrikt-gren 358. Den sidstnævnte gren inkluderer medlemmer, som bor på fjerntliggende steder, og som ikke er i stand til at overvære møderne på grund af de lange afstande. Grenspræsident Harold V. Walther, som bor i Anchorage, er i forbindelse med disse medlemmer gennem brev og den lille avis „Isbryderen".

Mange af warderne og grenene har fuldført eller er ved at bygge smukke kirkebygninger. En af de mest særprægede og smukkeste er den, som bygges i Ketchican, hvor bygningen er lavet, så den ligner et stort hus. På denne måde kan den let blive solgt den dag, da grenen er i stand til at bygge en større kirkebygning.

Kenai Peninsula, syd for Anchorage, har en meget stor fremgang, som skyldes opdagelsen af værdifuld olie fundet ved kysten. I 1958 (et år før staten blev indlemmet i USA) blev den første søndagsskole organiseret i Soldatna med tre familier. Den 21. juli 1968, kun 10 år senere, var der forsamlet næsten 300 medlemmer i den smukke, nye kirkebygning for at høre indvielsesbønnen, som blev holdt af ældste LeGrand Richards af de Tolv Apostles Råd. Og allerede nu lægger medlemmerne i denne blomstrende gren planer for et nyt afsnit i deres byggeprogram.

Fra Kodiak til Ketchican, fra Nome til Seward, og hvor som helst der findes medlemmer af Kirken, findes der også en moderne nutids-pionerånd. På trods af yderligheder i vejret, yderligheder i dagslys og mørke (22 timers dagslys om sommeren og 22 timers mørke om vinteren), og yderligheder, hvad angår afstande, så arbejder de Hellige sammen for at hjælpe til med at bygge Guds rige op. Ødelæggende jordskælv, flodbølger, og oversvømmelser må de finde sig i, men på en eller anden måde bliver ødelæggelserne ordnet og repareret, hjem og kirkebygninger bliver bygget op igen og fællesskabet mellem folk bliver stærkere. De elementer, som tidligere gjorde nybyggerne modløse, forener og bringer i dag de mennesker, som bor i Alaska, tæt sammen, gør stor nytte og giver styrke til Kirken og til de medlemmer, der bor og lever deres liv i Alaska. O

For Herrens øjne er menneskets veje,
grant følger Han alle dets spor;
den gudløse fanges af egen brøde
og holdes fast i syndens reb;
han dør af mangel på tugt, går til ved
sin store dårskab.

Ordsprogenes Bog

Kærlighed som inspirerer

AF REED H. BRADFORD

Har du nogensinde fundet en, som elsker dig så meget, at hans mål med dig er, at du skal opnå guddommelig fuldkommenhed? Det betyder, at han anser dig som et af vor himmelske Faders børn. Han ved, at der er en guddommelig kraft i dig, som har mange muligheder. Han hjælper dig med at erhverve kundskab og forståelse. Han hjælper dig med at lære de principper, som frelse og evigt liv bygger på. Han er tålmodig overfor dig, når du fejler. Det er ikke hans mål at gøre gengæld eller at tage på vej over de skuffelser, du giver ham på grund af din umodenhed, men at oplyse dig. Når du beder ham om tilgivelse for en synd eller fejl, tilgiver han med glæde. Hans eksempel hjælper dig til at lære at opføre dig mere modent.

På denne måde er det Frelseren elsker. Dette kan illustreres på mange måder. Tænk over følgende skriftsted:

„... Gode mester! hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?

Du kender budene: du må ikke slå ihjel; du må ikke bedrive hor; du må ikke stjæle; du må ikke sige falsk vidnesbyrd; Du må ikke røve; ær din fader og din moder."

Han sagde til ham: ,Mester! det har jeg holdt alt sammen fra min ungdom af.'

Jesus så på ham og fattede kærlighed til ham og sagde til ham: ,En ting mangler du; gå bort, sælg alt det, du har, og giv det til de fattige, så skal du have en skat i Himmelen; og kom så og følg mig!'

Men han blev ilde til mode over det ord og gik bedrøvet bort; thi han havde meget gods.

Da så Jesus sig omkring og siger til sine disciple: ,Hvor er det dog vanskeligt for dem, der har rigdom, at komme ind i Guds rige!'" (Markus 10:17, 19-23)

Ved en anden lejlighed sagde Jesus:

„Se den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu." (L&P 58:42)

Som vor Frelser så ofte har sagt, er Hans største ønske for os, at vi skal blive Hans sønner og døtre, så at vi kan opleve den samme fred, sindsro, modenhed, tilfredshed og glæde, som Han selv føler. Denne form for kærlighed er en inspiration for ethvert følsomt menneske. Følgende er et eksempel på dette:

JOHNNY LINGO [1]

„... Få Johnny Lingo til at hjælpe dig med at finde, hvad du ønsker, og lad ham slutte handelen", tilrådede Shenkin mig, da jeg sad på hans veranda og spekulerede på, om jeg skulle besøge Narabundi. „Han vil tjene det 4-dobbelte på det. Johnny Lingo kender værdierne og forstår at slå en handel af."

„Johnny Lingo!" Den tykke dreng på verandatrappen skreg navnet, så lagde han armene rundt om sine knæ og gyngede frem og tilbage, mens han lo skingrende.

„Tys", sagde hans fader, og latteren forstummede. Dog blev den lille ryg ved med at ryste af indestængt latter. „Johnny Lingo er den dygtigste handelsmand i denne del af Stillehavet."

Denne enkle bemærkning syntes at forbavse drengen så meget, at han var lige ved at trille ned ad trappen. Landsbyboerne, som stod i nærheden, smilede bredt.

„Hvad er der i vejen?" spurgte jeg. „Alle her i byen siger, at jeg skal lære Johnny Lingo at kende og bryder så af. Hvad er det for noget? Findes der ikke en person af det navn? Eller er han landsbyens klovn? Eller hvad? Lad mig få del i vittigheden."

„Det er ikke nogen vittighed", sagde Shenkin, „når vi siger, at du skal besøge Johnny Lingo, er det et godt råd!

Blot en ting! For 5 måneder siden ved efterårsfesten kom Johnny til Kiniwata og fandt sig en kone. Han betalte 8 køer til hendes far for hende!"

Han udtalte de sidste ord med stor højtidelighed, og jeg vidste nok om øens skikke til at blive tilstrækkelig forbavset. Med 2 eller 3 køer kunne man få en middelgod kone og med 4 eller 5 køer en yderst tilfredsstillende.

„Du godeste", sagde jeg „8 køer, hun må være umådelig smuk."

„Hun er ikke grim", sagde han og smilede et lille smil, åbenbart godt tilfreds med min reaktion. „Men selv den mest elskværdige kan kun kalde Sarita almindelig ... Hun var lille og mager ... Hun gik med hovedet bøjet og hængende skuldre, som om hun prøvede på at skjule sig bag sig selv. Hun havde ingen farve i kinderne, hendes øjne var kun smalle sprækker, og hendes hår var en filtret moppe, der dækkede det meste af hendes ansigt. Hun var bange for sin egen skygge og for sin egen stemme,

[1] Genoptrykt med tilladelse af Woman's Day Magazine. Copyright © by Fawsett Publications, Inc.

hun var bange for at tale og le offentligt. Hun omgikkes aldrig andre piger, så hvordan skulle hun kunne tiltrække sig drengenes opmærksomhed. Men hun tiltrak Johnny."

„Fortæl mig historien."

„På hele vejen til rådsteltet prøvede familien på at få Sam til at forsøge at få en god aftale. Bed om 3 køer, sagde de, og hold fast ved 2, indtil du er helt sikker på, at han kun vil betale 1. Men Sam var så bange for, at noget skulle glippe i Saritas ægteskabschancer, at de vidste, at han ikke ville stå fast ved noget som helst. Mens de ventede, slog de sig derfor til tåls med kun at få en ko og tænkte i stedet på det held, det var, at få sådan en god husbond til Sarita. Så kom Johnny ind i teltet og gik, uden at vente på at nogen af dem skulle sige noget, lige hen til Sam Karoo, greb hans hånd og sagde: ‚Far til Sarita, jeg tilbyder Dem 8 køer for Deres datter.' Sam troede, at han holdt ham for nar og prøvede på at trække sig væk, men Johnny blev ved indtil både faderen og slægtningene var overbevist om, at han var blevet gal, og at de hellere måtte underskrive kontrakten, før han kom til sig selv."

„Han udleverede køerne?"

„Straks . . . Brylluppet stod samme aften, og så snart det var forbi, tog Johnny Sarita med til Choøen, hvor de skulle tilbringe den første uge i ægteskabet. Så tog de hjem til Narabundi, og vi har ikke set dem siden . . ."

„8 køer", sagde jeg tvivlende . . . „Jeg kunne godt tænke mig at træffe Johnny Lingo."

„Det er jo også netop det, vi alle har sagt, at De skulle." Min vært grinede bredt. „Der er mange grunde til at De skulle stifte bekendtskab med Johnny."

Jeg ville gerne have både fisk, grøntsager – og perler. Næste eftermiddag satte jeg derfor min båd i vandet og sejlede til Narabundi. Da jeg spurgte om vej til Johnny Lingos hus, lagde jeg mærke til, at ingen af hans bysbørn smilede tvetydigt eller blinkede, da de hørte hans navn blive nævnet. Da jeg mødte den høje, slanke og alvorlige mand, og han bød mig velkommen til sit hjem med en elskværdighed, der fik mig til at føle mig hjemme, var jeg glad for, at han blandt sine egne bysbørn mødte en respekt, der ikke var blandet med hån . . .

Vi sad i bløde flettede bambusstole i husets dagligstue og talte om de ting, jeg ønskede at købe. Han indvilligede i at anvise mig en god fiskeplads, at sælge mig grøntsager og at handle med perler. Derefter sagde han: „De kommer fra Kiniwata?" Jeg svarede, at det var der de havde rådet mig til at opsøge ham.

„De taler meget om mig på øen, ikke?"

„Ja", sagde jeg, „de siger, at der er så godt som ikke noget af det, jeg vil have, som De ikke kan hjælpe mig med."

Han smilede venligt. „Min kone er fra Kiniwata." „Ja, det ved jeg." „Taler de om hende?" „Ja, lidt."

„Hvad siger de?"

„Øh" – dette spørgsmål bragte mig ud af balance. „De fortalte mig, hvad hun hed og hvem der var hendes far, og at I blev gift under efterårsfestlighederne."

„Ikke andet?" Hans rynkede pande sagde mig, at han vidste, der måtte være mere.

„De siger også, at ægteskabshandelen var 8 køer!" Jeg gjorde en pause og fortsatte så, idet jeg nærmede mig det direkte spørgsmål så meget som muligt. „De undrer sig over det."

„Såh?" Hans øjne lyste af tilfredshed. Han syntes at have bemærket min spørgende stemme. „Har alle i Kiniwata hørt om de 8 køer?"

Jeg nikkede. „Det har de også i Narabundi." Han rettede sig tilfreds op. „Nu vil det altid blive husket, at Johnny Lingo betalte 8 køer for Sarita, når talen kommer på ægteskabshandeler."

Nå, det er svaret, tænkte jeg skuffet. Al den mystik og undren, og så er forklaringen blot forfængelighed. Det er ikke nok for ham at have ry af at være den smarteste, den stærkeste og den hurtigste. Han ville også gøre sig berømt på den måde, hvorpå han købte sin kone. Jeg fristedes til at nedværdige ham ved at fortælle, at man i Kiniwata lo ad ham og betragtede ham som et fjols.

Så så jeg hende. Gennem glasperleforhænget, som skinnede i den buede døråbning, så jeg hende gå ind i det tilstødende værelse for at anbringe en blomstervase på spisebordet. Hun stod et øjeblik stille for at smile sødt til den unge mand ved siden af mig. Så gik hun hurtigt ud igen. Hun var den smukkeste kvinde, jeg nogensinde havde set. Hun havde ikke den samme skønhed som pigen, der bar frugt. Den syntes nu billig, almindelig og jordbunden. Denne pige her var i besiddelse af en overjordisk skønhed, som dog samtidig var naturlig. De dugfriske blomster, som hun havde stukket i sit skinnende sorte hår, fremhævede hendes kinders glød. Hendes holdning, hagens hældning og øjnenes glans udtrykte alt sammen en stolthed, som

ingen kunne berøve hende retten til at have, og da hun vendte sig for at gå, bevægede hun sig med en ynde, der fik hende til at ligne en dronning . . .

Da hun var ude af syne, vendte jeg mig igen om mod Johnny Lingo og opdagede, at han så på mig med øjne, der genspejlede stoltheden i pigens.

„De beundrer hende?" mumlede han.

„Hun er – hun er vidunderlig. Hvem er hun?"

„Min kone."

Jeg stirrede forbløffet på ham. Var det en skik, jeg ikke havde hørt om? Havde han for de 8 køer købt både Sarita og denne anden. Før jeg kunne forme et spørgsmål, talte han igen: „Det er Sarita."

„Men det er da ikke Sarita fra Kiniwata", sagde jeg.

„Der er kun én Sarita." Den måde, han sagde ordene på, gav dem en særlig tilkendegivelse. „Måske vil De sige, at hun ikke ser sådan ud, som de beskrev hende i Kiniwata."

„Ja, det er rigtigt." Det indtryk, som pigens udseende havde gjort på mig, fik mig til at glemme takt og tone. „Jeg hørte, at hun var almindelig eller i det mindste ubestemmelig af udseende. De gør alle grin med Dem, fordi De lod Dem bedrage af Tom Karoo."

„Synes De, at han bedrog mig? Synes De, at 8 køer var for meget?"

Et smil voksede langsomt frem på hans læber, da jeg rystede på hovedet. „Snart begynder forårsfesten, og så vil jeg sammen med Sarita tage til Kiniwata. Så kan hun få sine venner at se igen, og de kan se hende. Tror De, at nogen vil gøre grin med os nu?" „Nej, men jeg forstår det ikke. Hvordan kan hun være så forskellig fra beskrivelsen af hende?"

„Hun har været 5 måneder borte fra Kiniwata. Der er sket meget, som har forandret hende. Især den dag hun rejste."

„Mener De, da hun giftede sig med Dem?"

„Også det, ja; men mest af alt ægteskabshandelen."

„Ægteskabshandelen?"

„Har De nogen sinde tænkt over", spurgte han spekulativt, „hvad det må betyde for en kvinde at vide, at hendes mand blev enig med hendes far om den laveste pris, som man kan få hende for? – Og senere, når kvinderne taler sammen, som kvinder gør det, praler de af, hvad deres mand betalte for dem. En siger 4 køer, en anden måske 6. Hvordan har så den kvinde det, som ved, at hun blev købt for 1 eller to køer? Det skulle ikke overgå Sarita."

„Så betalte De altså det uhørte antal køer bare for at gøre Deres hustru lykkelig?"

„Lykkelig?" Han syntes at vende og dreje ordet som for at veje dets betydning. „Ja, jeg ønskede mere end det. De siger, at hun er anderledes end de husker hende i Kiniwata. Det er sandt. Meget kan forandre en kvinde – indre og ydre begivenheder. Men det, der betyder mest er, hvad hun mener om sig selv. I Kiniwata troede Sarita ikke, at hun var noget værd. Nu ved hun, at hun er . . . (uhyre meget) . . . værd."

„Så ville De –"

„Jeg ville giftes med Sarita. Jeg elskede hende . . ."

„Men –" Jeg var ved at forstå.

„Men", han sluttede blidt, „jeg ville have en kone, der var 8 køer værd."

Jesu kærlighed

Frelseren ser i os alle en mulighed for, at vi kan blive vor himmelske Faders sønner eller døtre. Han var villig til at betale en stor pris for at give os den chance. Ingen skulle forklejne sine egne muligheder, for derved giver man udtryk for, at man ikke anerkender den visdom og kærlighed, som findes i Frelserens mange gaver til os, dog især i forsoningen.

Vi kan elske os selv og andre ligesom Han elsker. Jeg ville personligt ændre Johnny Lingos histories sidste linie. I stedet for at sige: „Jeg ville have en kone, der var 8 køer værd", ville jeg sige: „Jeg ønskede, at Sarita skulle blive 8 køer værd." Det repræsenterer for mig en guddommelig kærlighed. Det betyder, at jeg ikke kun tænkte på hende som en person, der skulle tilfredsstille mine egne behov som ægtemand, men at jeg tænkte lige så meget på hende selv, hendes ønsker og hendes muligheder som kvinde og som et barn af en guddommelig himmelsk Fader. Hvis jeg elskede hende på den måde, ville det være rimeligt at inspirere hende.

Når mennesker elsker hinanden på den måde, får de lejlighed til i fællesskab at opnå ting, som de ikke kan opnå alene, fordi de nu gensidigt beriger hinandens liv. De stimulerer hinanden. De hjælper hinanden.

Den bedste måde, hvorpå vi alle kan udtrykke vor taknemmelighed til vor himmelske Fader, er ved at vise kærlighed til alle mennesker. ○

SØNDAGSSKOLE

HÅND I HÅND

En varm sommerdag i Den sydvest-indianske Mission steg to unge missionærer op i deres pick-up og startede turen tværs over den skønne Arizona-ørken. De glædede sig over livet og over at udføre en gerning for Herren. Ud over dalen kunne de se talløse små hvirvelvinde førende støvskyer hen over salviekrattet. Ved vejsiden sad en ung Navajo-pige og vogtede en lille fåreflok. Hun var klædt i en lyseblå fløjlsbluse og en lang, farverig nederdel, der nåede hende til anklerne. Missionærerne var betaget af dette folks beskedenhed og fordringsløshed.

Den trofaste pick-up bragte dem hurtigt til deres første „hogan", en indiansk hytte, der lignede en stor jordvold, hvori der var anbragt en dør og et lille vindue. På afstand

AF MAX B. ELLIOTT
Tegning af Dale Kilbourn

Missionærerne erfarer, at Mormons Bogs historie og Indianernes traditioner går tilsammen –

var det vanskeligt at skelne hytten fra jorden. Da ældsterne gik hen imod hytten, lagde de mærke til, at der stod en vogn udenfor, og desuden var to heste bundet til et skyggefuldt træ. De lagde også mærke til, at bag læskærmen, den såkaldte „ch'ah'oh" var der nogen, som havde begyndt at væve et smukt tæppe.

Missionærerne bankede på den lille dør til hytten og blev på Navajosproget budt indenfor. I de to år, de havde virket blandt dette vidunderlige Navajofolk, kunne seniorældsten kun erindre én eller to gange, hvor de ikke var blevet budt velkommen i indianernes hjem.

Idet ældsterne trådte ind i hytten, blev de hilst af en gammel Navajomand, hvem de genkendte som en åndelig leder, der på Navajosproget blev kaldt „Ha taatii", eller „Chanter", hvilket betyder „Sanger" på Navajosproget, medens de hvide havde givet ham øgenavnet „Medicinmanden". Han var venligt stemt, da han kaldte familien sammen, for at de skulle høre, hvad ældsterne havde at fortælle. De sad alle i en rundkreds, hvor ældsterne fik hæderspladsen. Dette sæde var dækket med et smukt håndvævet uldtæppe og var hævet en lille smule over de andre, der sad på jorden. Familien forholdt sig meget rolig; deres mørke øjne strålede af forventning om, hvad missionærerne nu ville fortælle dem om „Mormonhistorien".

Husmødet begyndte som sædvanligt med en sang, og den yngste af de to missionærer bad en bøn. Seniormissionæren, som følte sig meget ung og en del nervøs over at skulle prøve at undervise en mand, der var så meget ældre og havde så meget visdom som „Ha taatii", tog de billeder frem fra sin mappe, som han havde udarbejdet til illustration af Mormons Bogs historie. På Navajosproget fortalte den unge missionær familien om Lehi, som for mange måner siden havde ført sin familie til Amerika, og om de vidunderlige optegnelser, de havde med, som fortalte om vor himmelske Fader og om jordens skabelse. Missionæren forklarede dem, at denne Mormons Bog indeholdt mange af de samme optegnelser, som findes i Det gamle Testamente. Han fortalte dem også, at deres Navajoforfædre havde kendt Jesus Kristus, Guds Søn, og at der, da Han blev født, var blevet givet dem et tegn, som bestod i tre døgns fuldt dagslys. Da Kristus blev korsfæstet, blev der givet dette folk endnu et tegn: de havde tre døgns mørke, hvorunder der skete store ødelæggelser, og hele jordens overflade blev ændret. Senere kom denne samme Jesus Kristus, som var blevet oprejst fra de døde, og besøgte deres forfædre i Amerika og lærte dem, hvorledes de skulle leve. Han organiserede den sande Kirke iblandt dem. Da Han havde gjort dette, forlod Han dem, men Han lovede at komme til jorden igen. Den unge missionær gik videre med at forklare, at da der var gået en del år, glemte folket Jesu lærdomme og blev ugudeligt. Der blev ført mange krige, og til sidst blev det nephitiske folk udryddet af Lamaniterne. Han fortalte dem, at de nulevende indianere var efterkommere af disse lamaniter.

Missionærerne fortalte indianerne om Joseph Smith og om, hvorledes Jesus og Gud Faderen viste sig for ham; at Jesus havde fortalt Joseph, at den sande Kirke ikke fandtes på jorden, men at han var blevet udvalgt til at genoprette den. Missionæren bar derefter sit vidnesbyrd, at han vidste, at disse ting er sande, at Mormons Bog er en sandfærdig beretning, og at den sande Kirke, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, igen er blevet oprettet på jorden. Efterhånden som Mormonberetningen blev udfoldet, lyttede indianerfamilien intenst. Især var den åndelige leder interesseret og blev ved med at nikke samtykkende. Da missionæren var færdig med at tale, sagde den åndelige leder betaget: „Hihi Beehózin El Hihi'hane", som oversat betyder: „Kundskab er kommet til os; disse ting er *vor* historie."

Stadig på Navajosproget meddelte han missionærerne, at han vidste, at deres beretning var sandfærdig, at det var DERES HISTORIE – Navajohistorien – den samme som var blevet fortalt fra generation til generation blandt deres folk, sommetider lidt varieret, men i det væsentlige den samme beretning. Deres forfædre havde graveret den på guld- og metalplader. Men Navajoberetninger er meget hellige for den stamme, og det er vanskeligt at få dem til at fortælle ret meget. Nogle af de beretninger, missionærerne fik at høre, var: Skabelsen, Syndfloden, Skyen på Bjerget, krige og stridigheder med folk, der var klædt i rustning og ledet af en mand med et stort sværd eller spyd (nogle siger, at han var hvid). Beretningen om Diné Naakitsáadoah NDakai (de tolv Disciple), var nøjagtig den samme: Tolv mænd vandrede rundt blandt folket og fortalte om vor himmelske Fader. Da den gamle Navajoindianer blev spurgt om navnene på disse tolv disciple, svarede han, at deres navne ifølge traditionen var meget hellige og kun blev udtalt om vinteren.

„Og Jesu Kristi evangelium skal forkyndes blandt dem, og således skal de atter komme til kundskab om deres forfædre og ligeledes til den kundskab om Jesus Kristus, der fandtes blandt deres fædre.

Nogle af indianernes overleveringer fik missionærerne til at trække på smilebåndet, fordi beretningerne var blevet fordrejet, efterhånden som falske lærdomme og fabler havde sneget sig ind i dem.

Hvilken betagende oplevelse for de unge missionærer! De følte, at Herrens Ånd var hos dem i rigeligt mål, da de lyttede til den bedagede Navajoindianer. Timerne syntes som minutter, medens han fortalte sit folks historie, om de indianske traditioner og om, hvorledes den indianske historie gik „hånd i hånd" med beretningen i Mormons Bog. Det var i sandhed en velkendt røst fra støvet. (Se Es. 29:4).

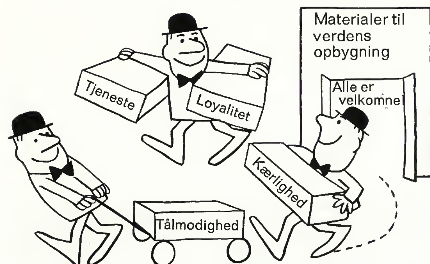
Da missionærerne forlod hytten og gik ned ad den støvede vej til deres pick-up, følte de stadig Herrens Ånd, og de var enige om, at det var en forunderlig mulighed, de havde, at virke blandt dette udvalgte folk. De vidste, at en skønne dag vil det indianske folk indtage deres retmæssige plads som ledere for deres store land, således som det var forjættet gennem profeterne:

„Og Jesu Kristi evangelium skal forkyndes blandt dem, og således skal de atter komme til kundskab om deres forfædre og ligeledes til den kundskab om Jesus Kristus, der fandtes blandt deres fædre.

Og da skal de fryde sig, thi de skal erkende, at det er en velsignelse fra Guds hånd til dem, og mørket skal begynde at vige fra deres øjne, og der skal ikke hensove mange slægtled blandt dem, førend de vil blive et hvidt og behageligt folk. (2 Nephi 30:5–6). ○

Illustrationsmaterialer . . . Menneskeheden

Det sete afhænger af øjnene, der ser!

Inden klassen

Det vil måske kræve noget arbejde, nogen søgen, men du kan sagtens finde ud af det. Og det er morsomt! Find to billeder af cirka samme størrelse; det ene skal være et verdenskort, det andet en flok børn eller unge mennesker. Lim billederne sammen, bagside mod bagside (brug gummilim), og lad dem tørre. Klip så det hele ud til et puslespil. Man skal også bruge to stykker svært papir eller pap; det ene skal bruges til at lægge puslespillet på, det andet til at lægge over, således at man kan vende op og ned på spillet, uden at det falder fra hinanden. (Det går sikkert bedre, hvis du øver dig lidt først derhjemme).

I klassen

Saml eleverne omkring et bord og giv dem til opgave at samle det billede med børnene eller de unge. Husk, at det skal samles på det ene stykke pap eller karton. De ved måske nok, at den anden side skal blive til et kort, men lad være med at fortælle dem, hvilket kort det er. Når billedet er færdigt, vendes det forsigtigt og viser verdenskortet. (Hvis du ikke har øvet dig på det derhjemme, så ønsker du nu, at du havde gjort det!)

Find sammen med eleverne ud af følgende:

1. Hvilken forbindelse har unge mennesker med verden?
2. Hvad mener vi, når vi siger: „Hvis de unge får den rette placering, vil verden vise sig at være ‚helt i orden'."
3. Hvad kan vi hver især gøre for at hjælpe med til, at verden bliver bedre for de enkelte mennesker?

– Ray og Janet Balmforth.

Det er kun yderliggående mennesker, der er logiske, og de tager altid fejl. Kun middelvejen lader sig praktisere, og den er altid ulogisk. Det er tro og ikke logik, der er den højeste dommer. Man siger, at alle veje fører til Rom, og alle de filosofiske systemer, jeg har stiftet bekendtskab med, fører enten til noget helt urimeligt eller også til den slutning, som allerede mere end en gang har været fremført på disse sider, at de retfærdige skal leve ved tro, det vil sige, at fornuftige mennesker erfaringsmæssigt vil komme gennem livet, efter som de fortolker det mest passende uden at stille for mange spørgsmål af samvittighedsgrunde.

Samuel Butler
(1835-1902)

Fællesrecitation d. 6. juli, 1969

De to skriftsteder bør læres udenad i løbet af april måned af eleverne i kursus 10 og 12. Hver klasse reciterer et skriftsted ved søndagens forprogram fastesøndag.

KURSUS 10:

(I dette skriftsted lover Moroni os, at når vi læser Mormons Bog og beder oprigtigt Gud, om Han vil fortælle os, om bogen er sand, da vil vi modtage et vidnesbyrd om dens sandhed gennem den Helligånd.)

„Og når I modtager disse ting, formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft." (Moroni 10:4)

KURSUS 12:

(Dette skriftsted fortæller os, at vi i alle ting gennem den Helligånds kraft kan finde ud af, hvad der er sandt og hvad der ikke er sandt.)

„Og gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting." (Moroni 10:5)
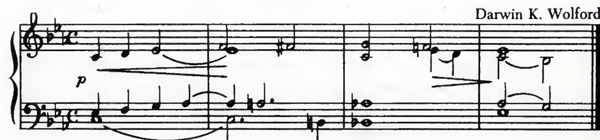
Nadververs for juni
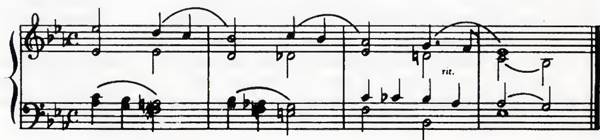
Senior-Søndagsskolen

„I skal forstå sandheden, og sandheden skal frigøre jer." (Joh. 8:32):

Junior-Søndagsskolen

„Gud skabte mennesket i sit eget billede." (1 Mos. 1:27). ○

Det nye GIGANT-System inden for Genealogi

Ved Kirkens halvårlige Generalkonference i oktober 1968 blev der præsenteret et forbedret system til indsendelse af navne til tempel-ordinansearbejde for Kirkens medlemmer. Denne forbedrede metode, kaldet GIGANT-systemet (engelsk GIANT System efter ordene Genealogical Information and Name Tabulation), har rejst adskillige spørgsmål hos de Hellige. Nogle har spurgt, om det ikke længere kræves, at medlemmerne udfører genealogisk efterforskningsarbejde. De har håbet, at Genealogical Society vil gøre alt arbejdet, og at de Hellige kun behøver vente, indtil Foreningen har færdiggjort den systematiske opstilling af navne, og derefter var alt, hvad de skulle gøre, at rejse til templet for at udføre ordinansearbejdet.

Dette er en misforståelse. Da GIGANT-systemet blev indført, blev der ikke foretaget nogen ændring i Kirkens lærdomme. Ændringen gælder fremgangsmåden, at forenkle den, så navnene hurtigere kan indsendes til tempel-ordinansearbejdet. De Hellige må stadig udføre efterforskningsarbejde, og de navne, der på denne måde findes, må samles i familier af de Hellige selv. GIGANT-systemet gør dette lettere, men det befrier ikke nogen for det ansvar at skulle søge sine egne forfædre og andre afdøde slægtninge. Kirkens lære forkynder, at enhver Sidste Dages Hellig har pligt til at identificere sine afdøde slægtninge og sørge for, at arbejdet udføres i templet, så alle familier på jorden, som kan identificeres, kan få alle Evangeliets frelsende ordinanser udført på deres vegne.

GIGANT-systemet tager ikke dette ansvar fra de Hellige. Selv om Genealogical Society gennem sit Skema-Tabulator-program vil hjælpe med til at opstille navne fra kirkebøger og andre bøger i systematisk orden, er dette kun en begyndelse til det store arbejde, der ligger foran os. Det nye individuelle skema, som er indført under GIGANT-systemet, gør det muligt for Kirkens medlemmer at hjælpe med ved dette tabulator-program. Tempelordinansearbejdet skal udføres af dem, som gennem et retskaffent liv er værdige til at gøre det. Den efterfølgende systematiske opstilling af disse enkeltpersoner til familier må udføres af de Hellige selv. Kun på denne måde kan man være vis på, at alle medlemmer er blevet identificeret og arbejdet udført for dem. Mange oplysningskilder vil ikke blive dækket af GIGANT-systemets tabulator-program. Disse kilder må de Hellige selv undersøge og bruge, når de skal samle deres familier til organiserede enheder. Dette skal gøres, for at familierne på jorden kan blive beseglet sammen med familierne i himlen.

De Hellige over hele verden opmuntres til at fortsætte deres arbejde med at udføre Genealogisk efterforskning og lære deres børn værdien af arbejdet for de afdøde slægtninge. Indførelsen af denne nye metode med opstillingen af navne vil gøre det lettere for dem at få arbejdet gjort.

Det store princip, der ligger bag ved læren om frelse for de levende og de døde, er den gensidige afhængighed mellem fædrene og børnene (forfædre og efterkommere), når man skal oprette forbindende led mellem de afdøde fædre og de levende børn. Den guddommelige plan forudsætter, at hverken børnene eller fædrene kan blive gjort fuldkomne alene. Den nødvendige forening bliver virkeliggjort gennem dåben og dermed forbundne ordinanser til ophøjelse, udført af de levende for deres afdøde slægtninge og på deres vegne.

GIGANT-systemet vil gøre det muligt at sætte fart i dette arbejde. De Hellige kan udføre arbejde for enkeltpersoner, efterhånden som de finder dem, uden at vente på at komplettere hele familien som en gruppe, så tempelordinansearbejdet kan udføres. De enkelte personer må stadig samles i familier, og efterforskningsarbejdet skal stadig fortsættes.

Læren er stadig den samme som blev åbenbaret af Guds levende profeter. Det er nødvendigt, at Præstedømmets ledere griber ånden og kraften ved deres ansvar for at fremme dette arbejde blandt medlemmerne i de kvorum'er, som de præsiderer over. Enhver stavspræsident, højrådets tilsynsførende for Præstedømmets genealogi, biskoppen og højpræsternes gruppeleder bør fortsætte med at forkynde læren om frelse for de døde med endnu mere begejstring og tillid end tidligere.

Guds rige vokser hastigt, og der er endnu meget arbejde, der skal gøres. Dette arbejde med de dødes frelse er det arbejde, som vil forberede verden på Frelserens komme. Indførelsen af GIGANT-systemet til indsendelse af navne er blot et skridt fremad til at forenkle fremgangsmåden, således at ethvert medlem af Kirken kan deltage i det endelige mål at hjælpe med til at forløse og frelse alle mennesker gennem Jesus Kristus, vor Herre.

Evangeliets glade budskab er, at menneskene ikke alene vil blive forløst, men også blive ophøjet, hvis hver især vil være villig til at anerkende Jesus Kristus som deres Frelser og betale den lydighedens pris, der er nødvendig til ophøjelse. De levende Hellige er parthavere i denne storslåede plan. O

BØRNENES SIDER

Kejserens nye klæder

AF H. C. ANDERSEN

For mange år siden levede en kejser, som holdt så uhyre meget af smukke, nye klæder, at han gav alle sine penge ud for ret at blive pyntet. Han brød sig ikke om sine soldater, brød sig ej om komedie eller om at køre i skoven, uden alene for at vise sine nye klæder. Han havde en kjole for hver time på dagen, og ligesom man siger om en konge, han er i rådet, så sagde man altid her: „Kejseren er i klædeskabet!" –

I den store stad, hvor han boede, gik det meget fornøjeligt til, hver dag kom der mange fremmede, én dag kom der to bedragere; de gav sig ud for at være vævere og sagde, at de forstod at væve det dejligste tøj, man

kunne tænke sig. Ikke alene farverne og mønstrene var noget usædvanligt smukt, men de klæder, som blev syet af tøjet, havde den forunderlige egenskab, at de blev usynlige for ethvert menneske, som ikke duede i sit embede, eller også var utilladelig dum.

„Det var jo nogle dejlige klæder", tænkte kejseren; „ved at have dem på, kunne jeg komme efter, hvilke mænd i mit rige, der ikke dur til det embede, som de har; jeg kan kende de kloge fra de dumme, ja det tøj må straks væves til mig!" og han gav de to bedragere mange penge på hånden, for at de skulle begynde på deres arbejde.

De satte også to væve op, og lod som om de arbejdede, men de havde ikke det mindste på væven. Rask væk forlangte de den fineste silke, og det prægtigste guld; det puttede de i deres egen pose og arbejdede med de tomme væve, og det til langt ud på natten.

„Nu gad jeg dog nok vide, hvor vidt de er med tøjet", tænkte kejseren, men han var ordenlig lidt underlig om hjertet ved at tænke på, at den, som var dum, eller slet ikke passede til sit embede, ikke kunne se det; nu troede han nok, at han ikke behøvede at være bange for sig selv, men han ville dog sende nogen først for at se, hvorledes det stod sig. Alle mennesker i hele byen vidste, hvilken forunderlig kraft tøjet havde, og alle var begærlige efter at se, hvor dårlig eller dum hans nabo var.

„Jeg vil sende min gamle, ærlige minister hen til væverne!" tænkte kejseren, „han kan bedst se, hvorledes tøjet tager sig ud, for han har forstand, og ingen passer sit embede bedre end han!" –

Nu gik den gamle, ærlige minister ind i salen, hvor de to bedragere sad og arbejdede med de tomme væve.

„Du store kineser!" tænkte den gamle minister og spilede øjnene op, „jeg kan jo ikke se noget!" Men det sagde han ikke.

Begge bedragerne bad ham være god at træde nærmere og spurgte, om det ikke var et smukt mønster og dejlige farver. Så pegede de på den tomme væv, og den stakkels, gamle minister blev ved at spile øjnene op, men han kunne ikke se noget, for der var ingenting. „Åh dog!" tænkte han, „skulle jeg være dum? Det har jeg aldrig troet, og det må ingen mennesker vide! skulle jeg ikke du til mit embede? Nej, det går ikke an, at jeg fortæller, jeg ikke kan se tøjet!"

„Nå, De siger ikke noget om det!" sagde den ene, som vævede.

„O det er nydeligt! ganske allerkæreste!" sagde den gamle minister og så gennem sine briller, „dette mønster og disse farver! – ja, jeg skal sige kejseren, at det behager mig særdeles!"

„Nå det fornøjer os!" sagde begge væverne, og nu nævnede de farverne ved navn og det sælsomme mønster. Den gamle minister hørte godt efter, for at han kunne sige det samme, når han kom hjem til kejseren, og det gjorde han.

Nu forlangte bedragerne flere penge, mere silke og guld, det skulle de bruge til vævning. De stak alt i deres egne lommer, på væven kom ikke en trevl, men de blev ved, som før, at væve på den tomme væv.

Kejseren sendte snart igen en anden skikkelig embedsmand hen for at se, hvorledes det gik med vævningen, og om tøjet snart var færdigt. Det gik ham ligesom ministeren, han så og så, men da der ikke var noget uden de tomme væve, kunne han ingen ting se.

„Ja, er det ikke et smukt stykke

tøj!" sagde begge bedragerne og viste og forklarede det dejlige mønster, som der slet ikke var.

„Dum er jeg ikke!" tænkte manden, „det er altså mit gode embede, jeg ikke duer til? Det var løjerligt nok! men det må man ikke lade sig mærke med!" og så roste han tøjet, han ikke så, og forsikrede dem sin glæde over de kønne farver og det dejlige mønster. „Ja det er ganske allerkæreste!" sagde han til kejseren.

Alle mennesker i byen talte om det prægtige tøj.

Nu ville da kejseren selv se det, medens det endnu var på væven. Med en hel skare af udsøgte mænd, mellem hvilke de to gamle, skikkelige embedsmænd var, som før havde været der, gik han hen til begge de listige bedragere, der nu vævede af alle kræfter, men uden trevl og tråd.

„Ja er det ikke fantastisk!" sagde begge de skikkelige embedsmænd. „Vil Deres Majestæt se, hvilket mønster, hvilke farver!" og så pegede de på den tomme væv, thi de troede, de andre vistnok kunne se tøjet.

„Hvad for noget!" tænkte kejseren, „jeg ser ingen ting! det er jo forfærdeligt! er jeg dum? Duer jeg ikke til at være kejser? Det var det skrækkeligste, som kunne hænde mig! O, det er meget smukt!" sagde kejseren, „det har mit allerhøjeste bifald!" og han nikkede tilfreds og betragtede den tomme væv; han ville ikke sige, at han ingenting kunne se. Hele følget, han havde med sig, så og så, men fik ikke mere ud af det, end alle de andre, men de sagde ligesom kejseren: „O, det er meget smukt!" og de rådede ham til at tage i klæder dette nye, prægtige tøj første gang, ved den store Procession,

som forestod. „Det er magnifique! nysseligt, excellent!" gik det fra mund til mund, og de var allesammen så inderligt fornøjede dermed.

Kejseren gav hver af bedragerne et ridderkors til at hænge i knaphullet og titel af vævejunkere.

Hele natten før den formiddag, processionen skulle være, sad bedragerne oppe og havde over seksten lys tændt. Folk kunne se, de havde travlt med at få kejserens nye klæder færdige. De lod, som om de tog tøjet af væven, de klippede i luften med store sakse, de syede med synåle uden tråd og sagde tilsidst: „Se nu er klæderne færdige!"

Kejseren, med sine fornemste kavalerer, kom selv derhen, og begge bedragerne løftede den ene arm i vejret, ligesom om de holdt noget, og sagde: „Se her er benklæderne, her er kjolen, her kappen!" og så videre. „Det er så let, som spindelvæv! man skulle tro, at man ingen ting havde på kroppen, men det er just dyden ved det!"

„Ja!" sagde alle kavalererne, men de kunne ingen ting se, for der var ikke noget.

„Vil nu Deres kejserlige majestæt allernådigst behage at tage Deres klæder af!" sagde bedragerne, „så skal vi give Dem de nye på, her henne foran det store spejl."

Kejseren lagde alle sine klæder, og bedragerne bar sig ad, ligesom om de gav ham hvert stykke af de nye, der skulle være syet, og de tog ham om livet, og de ligesom bandt noget fast, det var slæbet, og kejseren vendte og drejede sig foran spejlet.

„Nej hvor det klæder godt! hvor det sidder dejligt!" sagde de allesammen. „Hvilket mønster, hvilke farver! det er en kostbar dragt!" –

„Udenfor står de med tronhimien, som skal bæres over Deres majestæt i processionen!" sagde overceremonimesteren.

„Ja jeg er jo i stand!" sagde kejseren. „Sidder det ikke godt?" og så vendte og drejede han sig endnu engang foran spejlet, for det skulle nu lade som om han betragtede sin stads.

Kammerherrerne, som skulle bære slæbet, famlede med hænderne hen ad gulvet, ligesom om de tog slæbet op; de gik og holdt i luften, de turde ikke lade sig mærke med, at de ingenting kunne se.

Og så gik kejseren i processionen under den dejlige tronhimmel, og alle mennesker på gaden og i vinduerne sagde: „Nej, hvor kejserens nye klæder er mageløse? hvilket dejligt slæb han har på kjolen! hvor det sidder velsignet!" Ingen ville lade sig mærke med, at han intet så, for så havde han jo ikke duet i sit embede, eller været meget dum. Ingen af kejserens klæder havde gjort sådan lykke.

„Men han har jo ikke noget på!" sagde et lille barn. „Hør den uskyldiges røst!" sagde faderen, og den ene hviskede til den anden, hvad barnet sagde.

„Han har ikke noget på, er der et lille barn, der siger, han har ikke noget på!"

„Han har jo ikke noget på!" råbte tilsidst hele folket. Og det krøb i kejseren, thi han syntes, de havde ret, men han tænkte som så: „Nu må jeg holde processionen ud." Og så holdt han sig endnu stoltere, og kammerherrerne gik og bar på slæbet, som der slet ikke var. ○

Pindsvinet med de krøllede pigge

AF MARJORIE HAMMIT GARDNER

Polly Pindsvin brød sig ikke om selskaber. Der var altid dyrefolk, der dansede, men ingen ville nogen sinde danse med hende.

„De er bange for mine stikkende pigge", fortalte hun sin ven, Cecil Egern. „Jeg ville ønske, at jeg var pæn og blød ligesom dig. Men mine pigge er meget skarpe, så jeg vil aldrig mere gå til flere selskaber."

„Du skal! Alle dyrefolkene kommer", sagde Cecil, „selvom jeg giver dig ret i, at du har et problem." Han viftede tankefuldt med sin buskede hale. „Nu har jeg det! Krøl dine pigge, så bliver du fin!"

„Hvordan vil du bære dig ad med at krølle pigge?" spurgte Polly.

„Menneskefolket krøller deres hår med ruller." Han viftede igen med halen. „Vi kan bruge kviste som ruller. Der er nogle fine kviste oppe på Egebakken. Kom lad os gå derop og få fat i nogle."

Det var en lang klatretur, og Polly pustede ved hvert skridt på vejen op. Hun var så træt, da hun nåede op på bakken, at hun måtte ligge ned og hvile. Heroppe på bakketoppen kunne hun se dalen nedenunder. Hun kunne se alle vejene, der førte til hendes hjem og den iskolde dam på den anden side af vejen.

Cecil måtte gøre alt arbejdet. Tilsidst sagde han: „Vi har kviste nok til ruller. Det næste du skal gøre er at fugte dine pigge."

Så snart de nåede hjem, sprang Polly i den iskolde dam. Hun kom hurtigt op igen. En sådan fugtighed måtte da give fine krøller. Hun gav Cecil en kvist. „Du bliver nødt til at krølle mig. Jeg kan ikke se, hvad jeg gør, og jeg kan ikke nå om på ryggen."

Cecil greb en håndfuld kviste. „Ååh!", peb han, „de stikker!"

„Jeg ved det", indrømmede Polly ulykkeligt.

„Du vil ikke kunne finde nogen til at hjælpe dig", sagde Cecil. „Vi må finde på en anden måde at krølle dig på."

„Jeg er alt for træt", klagede Polly.

„Jeg har det!" sagde Cecil efter megen viften med halen. „Menneskefolket siger, at man får krøllet hår af at spise gulerødder, det vil også krølle dine pigge, er jeg sikker på."

„Jeg kan ikke lide gulerødder", sagde Polly, „men jeg vil prøve at spise dem."

Polly spiste gulerødder til morgenmad, til frokost og til middag, til ekstra måltider og natmad. Hun spiste dem i femten dage.

Hver morgen følte hun på sine pigge. De var stadigvæk akkurat så stive og stikkende som før. Egentlig syntes de på den femtende dag at være skarpere end nogensinde. „Det næste selskab er om tre dage", fortalte hun Cecil, „og jeg går ikke med."

„Hvad med gulerodskrøller?" spurgte Cecil.

„Gulerodskrøller? Hvad er det for noget?"

„Det er noget som menneskefolket laver. Mennesker laver krøller af selleri og gulerødder i isvand."

„Jeg er ikke en gulerod eller en selleri", sagde Polly. „Hvad jeg er, er en fed, klodset tidsel."

Cecil smuttede væk, og Polly så ham ikke igen før den morgen, selskabet skulle være om aftenen. Han kom over med en pakke, som han gav hende.

Polly pakkede op. Cecil var kommet med gulerødder til hende – masser af gulerødder.

Hun vidste ikke, om hun skulle le eller græde. „Dit tossede egern!"

Men Cecil havde alt for travlt til at svare. Først bed han de fjerlette gulerodstoppe af og kastede dem væk. Derefter skar han selve gulerødderne i strimler med sine skarpe tænder. Så dyppede han strimlerne ned i den iskolde dam. Senere trak han en favnfuld af smukke gyldne krøller op.

Polly var alt for forbavset til at sige noget.

„Stå stille", sagde Cecil. Han pressede en krølle på en af hendes pigge. Og så en mere. Snart var hun krøllet over det hele.

„Jeg går med til selskabet!" udbrød hun.

Ved selskabet stod dyrefolkene i kø for at få en dans med Polly, pindsvinet med de krøllede pigge. Da det var Cecils tur, sagde han: „Nu behøver du ikke at spise flere gulerødder. Alt hvad du skal gøre, er at bære dem, så har du krøllede pigge."

Polly begyndte at le og le. „Jeg plejede at blive så hurtig træt. I aften har jeg danset syv og halvfjerds gange, og jeg føler mig stadigvæk oplagt. Det er på grund af alle de gulerødder, jeg spiste. Og nu kan jeg lide dem."

Det var godt hun kunne, for gæt engang hvad de skulle have at drikke ved selskabet – gulerodsjuice! O

For al evighed – ellers kun for tid

AF ÆLDSTE HAROLD B. LEE
af De Tolvs Råd

Som en slags tekst for det emne, der står som overskrift til denne korte artikel, der skrives på opfordring af Hjælpeforeningens Generalpræsidentskab, vil jeg fortælle to beretninger fra det virkelige liv; mange af Kirkens medlemmer vil i dag kunne fortælle de samme.

Den første lyder: Som nylig hjemvendt missionær var jeg taler ved begravelseshøjtideligheden for en hengiven, trofast forhenværende missionær; jeg havde kendt hende som den mest uselviske, helliggjorte og effektive lærerinde og fortolker af retfærdige principper, man kunne tænke sig. Hun døde af en uhelbredelig infektionssygdom. Da døden nærmede sig, havde hun til mindste detalje udarbejdet det program, der skulle følges ved begravelseshøjtideligheden for hende. Derfor havde alle, som medvirkede ved denne hellige tjeneste, ligesom jeg en stærk bevidsthed om, at hver især var blevet valgt, fordi han repræsenterede en speciel fase i hendes alt for korte liv, og hun ønskede, at hendes familie, hendes kære og hendes meget gode venner skulle erindre hende for det, som disse talere havde at berette.

Mit enkle bidrag var at minde om de år, hun havde virket som missionær for Kirken. Lige før hun rejste hjemmefra, hvor hun havde virket som lærerinde i „mellemskolen" efter selv at have taget eksamen fra Brigham Young University, havde en patriark givet hende en bemærkelsesværdig velsignelse. Alle de specielle velsignelser, der var lovet hende, var allerede opfyldt på nær én, og opfyldelsen af denne ene besværede mig, fordi intet jordisk menneske efter min mening kunne have levet sit liv mere lig Kristus, end hun havde levet sit. Hvorfor var så denne sidste velsignelse blevet hende nægtet? Den velsignelse, Herren gennem denne patriark havde lovet hende, var, at hun skulle blive en moder i Israel. Hun var aldrig blevet gift, og derfor havde hun ikke oplevet det privilegium at blive moder her på jorden. Dette talte jeg om ved denne højtidelighed, og jeg lod spørgsmålet stå åbent: „Hvorfor?"

Den anden lyder således: Et par forældre, som var helt i vildrede, søgte en samtale for at prøve, om det var muligt at få lidt klarhed og forståelse, så deres hjertesorg kunne blive lettet og deres tro styrket. De havde netop modtaget

et uheldsvangert, kortfattet telegram fra militæret, hvori de fik meddelelse om deres unge søns død. Lige hjemkommen fra en mission fra Kirken var han blevet indkaldt til militærtjeneste. Også han havde, før han rejste hjemmefra fået en patriarkalsk velsignelse, hvori han blev lovet, at han skulle få sønner og døtre. Havde patriarkens ord været inspireret? Hvorfor svigtede dette løfte, når deres søn, så vidt de vidste, havde levet værdig til hver eneste velsignelse, der er lovet de trofaste, som „lever for Herren"?

Efter at jeg havde fremsat nogle udtalelser i forbindelse med den første af mine beretninger, var stavspatriarken – tidligere stavspræsident – den afsluttende taler. Han fremdrog to livsvigtige principper, som er vel funderet i Skrifterne. Han forklarede, at „livet" ikke begyndte med fødslen til jorden og heller ikke slutter med den jordiske død. Når en patriark udtaler en inspireret velsignelse, omfatter den *hele* livet, ikke blot den periode, vi kalder for jordelivet. „Har vi alene i dette liv sat vort håb til Kristus, er vi de ynkværdigste af alle mennesker" (1 Kor. 15:19), havde apostlen Paulus skrevet. Hvis vi ikke forstår denne storslåede sandhed, er vi „ynkværdige", og vor tro drages sommetider i tvivl. Med tro, der „skuer ud over graven", og som har tillid til, at Det guddommelige Forsyn stiller alle ting i deres rette perspektiv, når tiden er inde, har vi håb, og vor frygt stilnes. „Tro er (derfor) ikke at have fuldkommen kundskab om noget", forkyndte profeten Alma, „men dersom I har tro, har I håb om det, som ikke ses, men som er sandt." (Alma 32:21)

Denne trofaste søster kan – forklarede patriarken – selv om hun ikke her på jorden fik den glæde at føde børn, gennem hellige ordinanser, der udføres i hellige templer på jorden, til Herrens egen tid blive beseglet til en mand, som er hende værdig; denne besegling ved guddommelig myndighed kan, hvis begge accepterer den, i verden på den anden side af denne muliggøre en hellig forbindelse i evigt ægteskab med løfte om afkom på den anden side af graven.

Det var om denne evige formeren, Herren i en åbenbaring forkyndte for dem, som indgår denne ægteskabspagt og er trofaste til enden, at de skulle få „ophøjelse og herlighed i alle ting, som det er blevet beseglet på deres hoveder, hvilken herlighed vil være en fylde og en fortsættelse af slægten fra evighed til evighed." (L&P 132:19)

Som for yderligere at klarlægge denne åbenbaring forklarede profeten Joseph Smith: „Men de, der er viet med Præstedømmets magt og myndighed her i livet og fortsætter uden at begå synd mod den Helligånd, vil blive ved med at forøges og få børn i den celestiale herlighed." (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, side 361.)

Som apostlen Peter forklarede efter Mesterens opstandelse og som følge af den opstandne Herres besøg i de bortgangne ånders verden, forkyndte Mesteren for dem, „at de vel skulle dømmes på legemet, som mennesker dømmes, men leve i ånden, ligesom Gud lever". (1 Peter 4:6) Forklaret i al enkelhed betyder dette, at for dem, som efter dette liv er værdige, og som accepterer det stedfortrædende arbejde, der udføres med myndighed i Herrens templer, er sådanne ordinanser, der udføres for dem, som er døde, lige så effektive, som om de var levende. Dersom det ikke var således, som Herren forklarede Peter, til hvem Rigets Nøgler blev givet i tidernes midte, ville „helvedes porte" have fået overhånd over Jesu Kristi Kirke. Uden dette stedfortrædende arbejde, som er oprettet til hjælp for de trofaste, som „dør i Herren", ville den fuldstændige mission i Mesterens forsoningsoffer ikke have strakt sig til sådanne, som illustreres ved de oven for nævnte tilfælde sammen med mange andre der kunne refereres.

I kære, efterladte til den trofaste missionærsøster, glæd jer til den herlige dag, da løftet om moderskab opfyldes; og I forældre til den trofaste søn, som blev lovet afkom, fortvivl ikke! På Herrens egen måde og til Hans egen tid vil Han gøre alle ting ret efter sin egen metode. Lovet være Gud!

For nogen tid siden havde jeg anledning til at skrive nogle ord til de mange trofaste søstre, som endnu ikke har fået kvindens største forventninger opfyldt og som måske ikke vil få dem opfyldt i jordelivet. Det passer til denne artikel, at jeg – med visse modifikationer – gentager en del af, hvad jeg før har sagt:

„I unge kvinder, som efterhånden er i en fremrykket alder, og som endnu ikke har fået et ægteskabstilbud, hvis I gør jer værdige og rede til at gå til Herrens hus og tror på dette hellige princip (om celestialt ægteskab for evigheden) – selv om det privilegium, som ægteskabet er, ikke gives jer nu (i jordelivet), vil Herren dog belønne jer, når tiden er inde, og ingen velsignelse vil blive jer næget. I er ikke forpligtet til at acceptere et tilbud fra en, der er jer uværdig, fordi I frygter, at I skal gå glip af jeres velsignelser. Ligeledes I unge mænd, som måske tidligt mister livet ved et ulykkestilfælde eller ved en skæbnesvanger sygdom eller under en frygtelig krig, inden I har haft mulighed for ægteskab: Herren kender jeres hjerters hensigter, og til sin egen bestemte tid vil Han belønne jer med de anledninger, der muliggøres gennem de tempelordinanser, der blev oprettet inden for Kirken i det øjemed."

I husker måske det tilfælde, hvor profeten Joseph Smith i et syn så sine forældre og sin broder Alvin i Guds celestiale rige. Hans broder Alvin var død i 1824, inden Kirken blev organiseret, og Joseph undrede sig over, at han kunne befinde sig i det celestiale rige. Da kom Herrens røst til ham: „Alle, som er døde uden kundskab om dette evangelium, og som ville have modtaget det, dersom de havde fået lov til at leve, vil blive arvinger til Guds celestiale rige . . . thi jeg, Herren, vil dømme alle mennesker efter deres gerninger, efter deres hjerters ønske." (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, s. 126).

Som det var med Alvin, således er det med alle dem, for hvem dette budskab gælder. Gør alt, hvad I kan for at rette jer efter Guds love vedrørende en ophøjelse i Guds rige. Herren vil også dømme jer efter jeres gerninger såvel som efter jeres hjerters ønsker, og I kan være forvisset om jeres løn.

For mig har det stor betydning, at Kirkens statistiker år for år viser, at der er næsten lige mange mænd og kvinder. Tror I, at dette blot er en tilfældighed, og at dette faktum skal forklares med videnskabelige teorier alene? Eller er det fordi et omsorgsfuldt og alviist Forsyn har ordi- ▶

Princippet lydighed

S. Dilworth Young af De Halvfjerds' Første Råd

Når jeg rejser gennem de dele af Herrens vingård, som jeg har fået til opgave at besøge, undres jeg over det mirakel, som Kirken er.

Hver uge samles de trofaste for at høre instruktioner og forny de pagter, som de indgik ved deres dåb, og modtage den Helligånds gaves velsignelser. De mænd, som kalder dem sammen, er de valgte ledere, som er kaldt ved åbenbaring til at lede hjorden ind i retfærdighed.

Jeg siger valgte ledere, for i denne Kirke venter vi ikke på, at folk skal vise de lederskabsevner, som er nødvendige for at præsidere over en stav eller en mission, men kalder dem gennem Åndens vejledning. „Denne mand," hvisker Ånden til den kaldede tjener, „er den, der nu skal lede på dette tidspunkt." Han forestilles for medlemmerne, så de kan opretholde ham.

Nogle tvivlere har sagt, at opretholdelsen er automatisk. Jeg tillader mig at have en anden mening. Enstemmigheden ved afstemningen er tegn på det store princip lydighed i handling, men det kan ikke skjule udtrykket i folks ansigter. Ved hver konference, som jeg har overværet, og hvor denne handling har fundet sted, har jeg lagt mærke til godkendelsen i det udtryk der viste sig på folks ansigter.

Der er utvivlsomt nogle af de tilstedeværende ved disse konferencer, som ikke føler Åndens hvisken, men alligevel rækker hånden i vejret til godkendelse.

De gør mere end dette, for på opfordring af den nyligt opretholdte præsident — eller biskop, hvad der nu end er tilfældet — siger de ja til hans kald og tjener trofast. De er måske ikke vis på, at kaldet kom fra Herren, men de er sikre på, at kaldet kom fra Herrens tjener, og af grunde som de selv kender, tror de, at deres personlige kald til at tjene, som de fik fra denne nye tjener, kom fra Herren. Og således vil det altid være.

De papyrusruller, som indeholdt Abrahams syn, kom til Joseph Smith gennem en serie begivenheder, som kun vejledning fra en overnaturlig magt kunne have muliggjort. De begivenheder, som skaffede den frem, synes naturlige nok, men de fandt sted på det rette tidspunkt i historien til de rigtige mennesker, med det resultat at vi har kundskab om synet. Jeg citerer fra en del af det:

„Og der stod én imellem dem, der var Gud lig, og han sagde til dem, som var med ham: Vi vil gå ned, thi der er rum der, og vi vil tage af disse materialer og danne en jord, hvorpå disse kan bo.

Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem." (Abraham 3:24-25.)

Vi erkender, at for at kunne adlyde alt, hvad vi får befaling om, må vi adlyde de ledere, gennem hvem befalingerne kommer. I vort personlige liv har vi De ti Bud, det 42. afsnit af Lære og Pagter, som bekræfter disse bud for vor tid, Bjergprædikenen og den gyldne tekst fra Mika (Mikas Bog 6:8) til at vejlede os, men i arbejdet i den organiserede Kirke adlyder vi også lederne. Og i direkte forhold til graden af denne lydighed modtager vi den Helligånd til at vejlede os og støtte os. Hvis vi kan adlyde dette princip, vil vi undgå strid i Kirken.

Dette princip er altomfattende i Kirken. Jeg er netop vendt tilbage fra et besøg i Tonga-missionen, som er en af mange grupper på øerne i Stillehavet. Skikkene der er helt anderledes end vore; folkets kultur er gået en helt anden vej end vor. Og dog reagerer de hellige på nøjagtig samme måde som vi gør her. De adlyder deres ledere. Om søndagen kan man se dem klædt i deres lavalavas, med deres bedste kæder af muslingeskaller om halsen, på vej til nadvermøde i grenens kirkebygning.

Jeg er taknemmelig for Præstedømmets bindende magt, når den gøres aktiv ved folks lydighed mod deres ledere. Vi ser det samme princip i kraft i denne bygning i dag, og vi fryder os over, at det fortsætter i Kirken.

Jeg vil gerne fremsætte endnu en udtalelse. Overalt på Tonga-øerne blev jeg bedt om at overbringe de helliges kærlige hilsen til Dem, Præsident McKay. De har ikke glemt den forstyrrelse, som embedsmændene på Tonga forårsagede, da de fandt en undskyldning for at sætte Dem i karantæne på en nærliggende ø, de har heller ikke glemt Deres besøg hos dem efter at embedsmændene havde ladet sig formilde.

Vi prøvede også at besøge Niue-øen. De samme forhold fandtes der. Havet var oprørt, og kaptajnen ville ikke lade os gå i land. Vi talte om Deres oplevelse i samme situation.

Jeg tror jeg var mest bevæget, da vi stod i en dal, omgivet af bjerge dækket af skyer, ved bredden af en brusende strøm af klart vand fra bjergene på Upolu, Samoa. Dér læste vi en inskription på en bronceplade på et monument. Den var anbragt der til ære for Præsident McKay's besøg på stedet, og til minde om det han havde sagt der. Jeg så på den skole, som nu findes der som svar på Præsident McKay's indtrængende opfordring til medlemmerne. Jeg efterligner ikke Herren, som Han står citeret i 1. Mosebog, men jeg kunne se, at det var „godt".

Præsident McKay, de mennesker som stod sammen med mig der, bad mig om at overbringe. Dem deres kærligste hilsener. Jeg føjer mine egne til. Nogen måtte få synet om det der skulle gøres for dette folk. At det faldt i Deres lod at gøre det er mig en stor glæde. Sammen med disse mennesker, vore brødre af Israels blod, opretholder jeg Dem som profet, seer og åbenbarer, og bærer vidne om, at fra Profeten Joseph Smith indtil nu er vi blevet ledet af profeter, der er kaldet af Gud og opretholdt af folket. I Jesu Kristi navn. Amen.

(Forts. fra side 194)

neret det således, at alle unge mænd og kvinder, som er medlemmer af Kirken, kan finde deres livsledsager inden for Kirken her i jordelivet – eller herefter – og gennem evigt ægteskab blive arvinger til løfterne om fylden af Hans velsignelser? O

Den Præsiderende Biskop taler til Ungdommen om

Vidnesbyrd

AF BISKOP JOHN H. VANDENBERG

I første del af det nittende århundrede fandt den mest betydningsfulde begivenhed i den nyere tids historie sted. En ung mand gik fra sit hjem ad en snoet sti til en lund, ikke ret langt fra deres farm, i den hensigt at tale med Gud i bøn. Skønt han kun var en bondedreng, ulærd og af en meget jævn familie, følte han, at ved at påkalde Gud i bøn, ville den kundskab, han søgte, „blive givet ham". (Jakob 1:5).

Den oplevelse, der fulgte, satte en række begivenheder igang, der resulterede i gengivelsen af Jesu Kristi Evangelium, Præstedømmet og nøglerne fra tidligere tiders uddelinger.

Den unge mand, Joseph Smith, blev en af Guds store profeter. Han og hans mission er blevet beskrevet på denne måde:

Joseph Smith, Herrens Profet og Seer, har gjort mere – med undtagelse af Jesus Kristus – for menneskehedens frelse i denne verden end noget andet menneske, der har levet på jorden. I den korte tid af tyve år har han bragt Mormons Bog frem i dagens lys, bogen, som han oversatte ved Guds gave og kraft, og udgivet den på to kontinenter; har bragt det evige Evangelium i dets fylde, som den indeholdt, til verdens fire hjørner; har modtaget åbenbaringerne og befalingerne, der udgør Lære og Pagter, og mange andre betydelige publikationer og instruktioner til gavn for menneskenes børn; samlet mange tusinde Sidste Dages Hellige, grundlagt en stor by, og efterladt en berømmelse og et navn, der ikke kan glemmes. Han levede ædelt og han døde ædelt i Guds øjne og i sit folks bevidsthed; og som de fleste af Herrens udvalgte i tidligere tider, beseglede han sin mission og sit arbejde med sit eget blod (Lære og Pagter 135:3).

I dag, ca. 150 år efter Joseph Smith gik ud i lunden, kan vi se frugterne af arbejdet udført af Herrens profeter i de sidste dage.

Tusinder af unge mænd, og Kirken som et hele, kundgør for hele verden budskabet om det gengivne Jesu Kristi Evangelium i dets renhed og fylde.

Mennesker i verden, som flittigt og i oprigtig bøn søger sandheden om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og den guddommelige kaldelse af Profeten Joseph Smith og dem, der er fulgt efter ham, kan modtage et svar fra Faderen på akkurat samme måde som Joseph gjorde det.

Ligesom folk ude i verden, må også I, Kirkens ungdom, gøre jer lignende anstrengelser for at modtage et vidnesbyrd fra den Helligånd om sandheden i det gengivne Evangelium. For jer er et vidnesbyrd ikke en automatisk proces. Det kommer kun efter at I har „hungret og tørstet efter det". Det betyder, at I må have et ønske langt stærkere end blot et passivt ønske.

Parley P. Pratt, et tidligere medlem af De Tolvs Råd, beskriver sit store ønske om at forstå sandheden, som den findes i Mormons Bog:

„Jeg åbnede den (Mormons Bog) med iver og læste dets titelblad. Derefter læste jeg vidnesbyrdet fra de forskellige vidner i forbindelse med hvordan den var fundet og oversat. Derefter læste jeg indholdet fra begyndelsen. Jeg læste den hele dagen; at spise var en byrde, jeg

ønskede ikke at spise; søvn var en byrde; når natten kom, foretrak jeg at læse frem for at sove.

Som jeg læste, var Herrens Ånd over mig, og jeg vidste og forstod, at bogen var sand, ligeså sikkert som jeg vidste, at jeg levede. Min glæde var fuldkommen over det, som det var, og jeg følte mig rigeligt belønnet for alle sorger, prøvelser og hårdt slid i mit liv." (Autobiography of Parley Parker Pratt, p. 37).

For dem der virkelig ønsker et vidnesbyrd om Evangeliets sandhed, er måden at opnå det på ganske ligetil. For det første, Herren forlanger at vi oprigtigt studerer Evangeliet. Da Han talte til Oliver Cowdery, gjorde Han betydningen af oprigtig studium meget klart: „Se, du har ikke forstået det ret. Du har troet, at jeg ville give dig, uden at du selv gjorde dig nogen anstrengelse, blot du bad.

Men se, jeg siger dig: Du må selv udtænke det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt; og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte brænder i dig, og derved skal du fornemme, at det er rigtigt." (Lære og Pagter 9:7–8).

Som Herren tilkendegiver, er oprigtig studium af Evangeliet af vital betydning for at opnå et vidnesbyrd. Studium af Evangeliet skaber tro; det tilvejebringer tegnet, på hvilket ens vidnesbyrd kan bygges. Apostlen Paulus siger at tro er bygget på „tegn" (Heb. 11:1), og studium vil tilvejebringe dette tegn.

Sammenkædet med personligt studium, er der et andet meget vigtigt skridt for at opnå et personligt vidnesbyrd, nemlig at du efterlever Evangeliet og holder budene. Frelseren taler med hensyn til dette skridt for at opnå et vidnesbyrd. Han siger: „Min lære er ikke min egen, men hans, som sendte mig.

Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget." (Johs. 7:16–17).

Alma, den nephitiske profet, giver en lignende udtalelse, da han opfordrer folket til at prøve hans ord. Han siger: „Men hvis I vil vågne op og bruge jeres evner, prøve mine ord og udøve blot den mindste smule tro, ja, om I ikke kunne gøre andet end blot ønske at tro, lad da ønsket virke i jer, til I tror så meget, at I kan modtage en del af mine ord." (Alma 32:27).

Lydighed mod Guds bud er af stor betydning for at et menneske kan være beredt til at modtage et vidnesbyrd. Betydningen af en sådan personlig forberedelse kan illustreres ved at se på Laman og Lemuel, der, skønt de så og hørte en engel fra Gud, var personligt uforberedte, og derfor havde denne store oplevelse ikke nogen virkning i deres liv.

For det tredie, må du, for at opnå et vidnesbyrd, søge Faderen i ydmyg bøn, ligesom Profeten Joseph Smith. Som Joseph Smith erfarede, og tusinder af andre har oplevet, er følgende udtalelse af Herren sand:

„Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive givet." (Jakob 1:5).

Efter oprigtigt at have studeret Evangeliet, må du bringe din livsførelse i overensstemmelse med dets principper og bede Herren bekræfte sandheden om det gengivne Evangelium, og så være beredt til at modtage svaret fra Herren, når det kommer.

Mange tror, at et vidnesbyrd kommer som en dramatisk, følelsesmæssig oplevelse. Men oftest kommer et vidnesbyrd som en stærk følelse af at Evangeliet er sandt. Og skønt det er en uforklarlig oplevelse, er den ægte.

Herren har beskrevet denne følelse på følgende måde: „... og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte brænder i dig, og derved skal du fornemme, at det er rigtigt." (Lære og Pagter 9:8).

Herren talte til Oliver Cowdery ved en særlig anledning om styrken og sandheden i denne oplevelse. Han siger:

„Sandelig, sandelig siger jeg dig, at dersom du ønsker mere vidnesbyrd, så kom den nat i hu, da du råbte til mig i dit hjerte for at få sandheden om disse ting at vide.

Gød jeg ikke fred i din sjæl med henblik på denne sag? Hvad større vidnesbyrd kan du have end Guds vidnesbyrd? (Lære og Pagter 6:22–23).

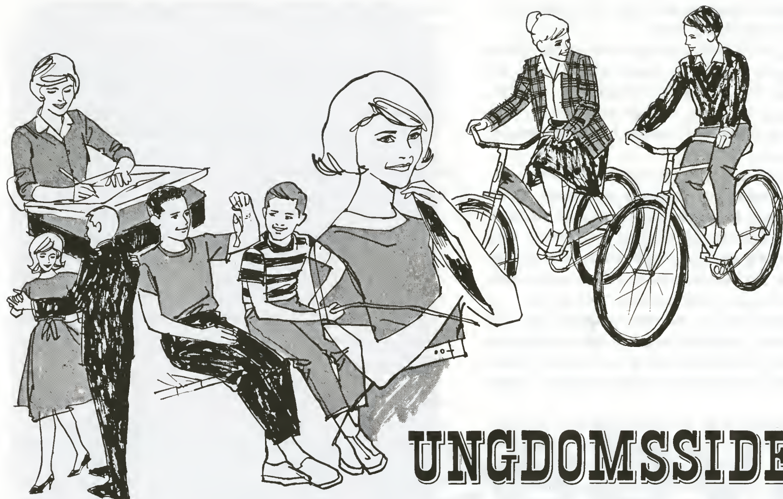
At opnå et vidnesbyrd om Evangeliet burde være et vigtigt mål for enhver ung mand og pige i Kirken. Man kan ikke være i besiddelse af noget større eller mere betydningsfuldt. Præsident David O. McKay siger angående sit ønske om et vidnesbyrd, da han var ung: „I min ungdom blev jeg klar over, at den mest værdifulde ting, som en mand kunne opnå i dette liv, var et vidnesbyrd om dette værks guddommelighed. Jeg hungrede efter det; jeg følte, at hvis jeg kunne få alt det, ville alt andet i sandhed være betydningsløst." (Improvement Era, September 1962, p. 628).

Jeg håber, at hver eneste ung mand og pige i Kirken, ligesom den unge Joseph Smith og den unge David O. McKay, frem for alt andet ønsker et vidnesbyrd om Jesu Kristi Evangeliums sandhed, og at enhver ung mand med dette ønske vil følge den vej, Herren har anvist for at opnå et personligt vidnesbyrd.

Det er et personligt vidnesbyrd om Evangeliet, der vil bestemme formålet og hensigten med din daglige tilværelse. Et vidnesbyrd vil give større forståelse af hensigten med dit ansvar i Præstedømmet, din aktivitet i Kirken, dit hjemmeliv, din opførsel og i det hele taget af alle livets områder.

Menneskets ånd er en Herrens lampe, den ransager alle hans indre kamre.

Ordsprogenes Bog

UNGDOMSSIDERNE

Uden en eneste bekymring i verden

AF WILLARD MITT ROMNEY *

Da jeg begyndte på min mission, hørte jeg om en missionær, som ønskede at få forlænget sin missionstid. Jeg må tilstå, at jeg dengang ikke rigtig kunne forstå ham.

Nu er min indstilling til min mission fuldstændig ændret. I begyndelsen virkede det som noget meget krævende – skrifte, skrifte, prøve at få folk til at lytte, prøve at få dem til at læse Mormons Bog – jeg troede, at det var alt, hvad en mission var. Det eneste jeg kunne se, var den enkelte detalje af de ting, jeg møjsommeligt gjorde – jeg havde endnu ikke fået det fantastiske overblik over, hvad en mission virkelig er.

Det har jeg nu. Denne mission har haft større indflydelse på mig end nogen anden ting i mit liv. En mission er det største træningsprogram for succes der findes. Kun på en mission bruger en ung mand al sin tid på at få folk til at lytte til ham, til at forstå hans argumenter. Det er her på min mission, at jeg er kommet til en forståelse af meningen med livet – hvorfor jeg er her, og hvor jeg ønsker at gå hen.

Det forbavser mig, hvor lidt jeg kendte til Evangeliet før. Selvfølgelig vidste jeg en del om det, men jeg havde ikke fået den virkelige forståelse. Jeg havde hørt mennesker sige, at Evangeliet var og er et lykkens budskab og godt nyt, men stadig forstod jeg ikke hvorfor. Det er her jeg er begyndt at føle glæden, som Evangeliet var bestemt til at skulle give mennesket.

Det er her, jeg har fundet ud af, hvad ordet succes virkelig betyder – at være værdig til at indtræde i det celestiale rige, at være sikre på vort kald og vort valg.

Her har materielle og verdslige ting fået en anden

betydning; og fordi jeg knytter en større betydning til, hvad der er vigtigt, er jeg lykkeligere end nogensinde før. Kristus lovede os, at dersom vi først søger Hans rige, vil alle andre ting blive givet til os. Jeg ved, at dette er sandt.

Jeg er kun 21 år gammel, og alligevel er jeg leder i den vigtigste organisation i Frankrig – L'Eglise de Jésus-Christ. Hvor ellers eller hvornår igen vil jeg få lejlighed til at have sådan autoritet og ansvar, som jeg har nu? Og hvornår igen vil jeg være i stand til at hellige al min energi og tid til det?

Måske er dette noget af det mest fantastiske ved en mission. Det er den eneste tid man har, hvor man kan hellige alt til et formål – at tjene Herren. Hjemme er der skolen, økonomi, ægteskab, børn, bekymringer om hvad andre tænker. Her er der kun én ting.

Hjemme, når der var noget, jeg ikke kunne lide, gik jeg væk fra det; det kan jeg ikke gøre her. Jeg er nødt til at se det i øjnene, lære at klare situationer og komme ud af det med mennesker, som er svære at komme ud af det

med. Hvor er det vidunderligt at vide, at man har besejret noget, som man ellers ville være løbet fra.

Hjemme, når jeg prøvede at overbevise nogen om, at jeg havde ret, og de ikke var enige med mig, så jeg mig om efter en anden, som var enig med mig, og underholdt mig med ham. Her kan jeg ikke give op så let. Undersøgerne er så få, at man kæmper hårdt, før man giver op. Og når man så endelig smager sejrens sødme over noget yderst svært, undrer man sig over, hvorfor man ikke ligefrem revner af al den lykke, man har i sig.

Hver dag bliver tilbragt med at prøve at blive mere succesfuld, udføre ting, som er svære, og udvikle sig igennem det.

Bære vidnesbyrd; undervise; knæle i bøn for omvendelsen af en undersøger; bede Herren om vejledning angående et medlems problem; føle den Helligånd benytte én til at undervise og formane; anbringe ens hænder sammen med en apostels på hovedet af et sygt menneske og oversætte for ham, medens han velsigner den syge; græde, når man hører en radioudsendelse fra generalkonferencen; finde kammeratskaber blandt mennesker, man aldrig ville have valgt hjemme – venskaber, som nu er så betydningsfulde, at når man forlader dem, er det som at forlade sin familie; stå op klokken 6 – kold, træt, fattig, men uden en eneste bekymring i verden; leve for andre, kun undergivet Gud; glædes når man hører om andres fremgang – hvor ville jeg nogensinde have kendt disse ting, hvis det ikke var for en mission?

Og alligevel, jeg tror dette kun er begyndelsen. En mission er tiden til at komme på den rette sti. Hvis jeg bliver i den samme strøm, vil min glæde blive fordoblet, tredoblet, mangedoblet evindeligt. Ægteskab for tid og evighed, tjeneste i Kirken, børn, tjeneste for verden og mit land! Herren må elske os, når Han giver os al den lykke.

(*Mitt, den 21 årige søn af George Romney, minister for bolig- og byplanlægning i præsident Nixons kabinet, og søster Romney, skrev dette brev til sine forældre fra sin mission i Frankrig. Redaktøren bad om tilladelse til at bruge det.) ○

Embeder i Præstedømmet

AF RICHARD O. COWAN

I sin store åbenbaring om Præstedømmet fremhævede Herren, at alle embeder er tillæg til Det melkisedekske Præstedømme. (Se L&P 107:2–5). Dette betyder, at disse embeder, i stedet for at føje noget til Præstedømmets myndighed, er afhængige af Præstedømmet med hensyn til deres myndighed. Ethvert embede har sine bestemte funktioner, som er blevet skitseret i Herrens åbenbaringer.

Man skelner mellem *embeder i Præstedømmet* (behandles nedenfor) og *embeder i Kirken.* Når en mand én gang har fået Præstedømmet *overdraget,* kan han kun miste det ved udelukkelse af Kirken.[1] Embeder i Præstedømmet modtages gennem *ordination. Embeder i Kirken* modtages derimod ved, at man bliver *beskikket* og er ikke permanente; dem har man kun, indtil man bliver afløst.[2]

Embedet som biskop er både et embede i Præstedømmet og et embede i Kirken. En højpræst, som modtager denne kaldelse, bliver *ordineret* til Præstedømme-embedet biskop og *beskikket* til det kirkelige embede som biskop eller præsiderende højpræst i sit bestemte ward. Hvis han, efter sin afløsning, skulle flytte til et andet ward og igen blive kaldet som biskop, ville det ikke være nødvendigt, at han igen skulle blive ordineret, men kun beskikket som biskop i det nye ward.

Det Første Præsidentskab

Rådgivere i Det Første Præsidentskab bliver *beskikket* som rådgivere til den Præsident for Kirken, som på det tidspunkt virker. Derfor bliver rådgiverne, efter præsidentens død, automatisk afløst, og Det Første Præsidentskabs kvorum bliver fuldstændigt opløst.

Det grundlæggende antal på tre i Det Første Præsidentskab er ved flere lejligheder i Kirkens historie blevet suppleret med flere rådgivere. I 1837 havde Joseph Smith flere rådgivere[3]; i 1873 udnævnte Brigham Young fem assisterende rådgivere[4]; for øjeblikket har Præsident McKay et samlet antal på fem rådgivere.

Embeder i Det aronske Præstedømme

De særlige pligter, der påhviler Det aronske Præstedømmes embeder, er fremsat i Lære og Pagter 20:46–59. Læg mærke til, hvorledes pligterne i disse embeder er kumulative – tidligere pligter mistes ikke, efterhånden som bæreren af Præstedømmet stiger til højere embeder. Læg også mærke til, hvorledes det at styrke andre i Evangeliet er en væsentlig del af hvert enkelt embede.

De pligter, som biskoppen, der er den præsiderende funktionær i Det aronske Præstedømme, har, er skitseret i andre afsnit i Lære og Pagter. (Se 58:17, 18; 68:14–24; 107:68–75).

Embeder i Det melkisedekske Præstedømme

Jesus Kristus er overhovedet for denne Kirke. Under Hans ledelse er en profet eller „Præsident over det højere Præstedømme i Kirken." (Se Lære og Pagter 107:64, 65). Under „Præsidenten for det højere Præstedømme" står De Tolv Apostles Råd eller de særlige vidner om Kristus. (Se Lære og Pagter 107:23).

Under dette lederskab dannes stave, som er til støtte for Præsidentskabet og De Tolv. Den mand, som står i spidsen for en stavsorganisation, kaldes en „fast præsident". (Se Lære og Pagter 124:134, 135). Ligesom den øverste organisation har hver stav et råd på tolv til at assistere dens præsident. Dette råd kaldes det „faste højråd". (Se Lære og Pagter 107:36). Under dette lederskab kaldes ældsterne „faste tjenere". (Se Lære og Pagter 124:137). På denne måde ligner stavsorganisationen Præsidentskabets og De Tolvs organisation.

Som en „fast tjener" er ældsternes hovedansvar at tjene i åndelige ting på lokalt plan (se Lære og Pagter 124:137; 107:11, 12); men han kan også kaldes til at rejse som missionær. (Se Lære og Pagter 84:111). Ligesom De Tolv kaldes halvfjerdserne til at være „særlige vidner" om Kristus „for ikke-jøderne og for hele verden". (Lære og Pagter 107:25). Til forskel fra ældsterne eller højpræsterne har de pligt til at være forberedt på at forlade deres hjem, når det er nødvendigt, og virke som „*omrejsende* prædikanter" (L&P 107:97) eller „*omrejsende* ældster" (L&P 124:138–139) i missionærarbejdets interesse. Højpræsten er en „*fast* præsident" (L&P 124:133–135) med kaldelsen til at præsidere i lokale organisationer i Kirken. Læg mærke til hvorledes udtrykket „fast" anvendes på dem, hvis hovedansvar er lokale, medens „omrejsende" bruges til at beskrive de andre. På denne måde udgør De Tolv et „*omrejsende* højråd" (L&P 107:34) i modsætning til de lokale „*faste* højråd" i stavene. (L&P 107:36). Alle disse funktionærer kan beskrives som „pastorer" eller hyrder – på mange sprog er ordene for „pastor" og „hyrde" det samme.

Patriarken

Patriarken (den øverste fader) benævnes en „evangelisk tjener" eller evangelist i åbenbaringen. (L&P 107:39 og den ledsagende fodnote 24). Disse titler kommer af ordet „evangelium". På denne måde er patriarken en mand, som anvender Evangeliets principper på de enkeltes liv gennem inspirerede velsignelser.

Kvorum'er

Kvorum'er bliver organiseret for at hjælpe deres medlemmer til at efterleve Evangeliet og blive bedre forberedt på at udføre pligterne i deres præstedømme-embeder. (Se f. eks. L&P 107:89). Lære og Pagter specificerer størrelsen af komplette kvorum'er; læg mærke til, hvorledes de fordobles i størrelse fra embede til embede. (Se det ledsagende skema).

„Lad nu derfor hver mand lære sin pligt"

Det ledsagende skema viser, at ikke alle Præstedømmets embeder var blevet gengivet, da Kirken blev organiseret i 1830. Så længe der er en levende profet, som leder Kirken gennem åbenbaring, vil genoprettelses-processen fortsætte. Fornylig var Præstedømmets samordning og udnævnelsen af De Tolvs regional-repræsentanter tegn på en betydningsfuld udvikling.

Herren har forjættet store velsignelser til dem, som „ærer" betydningen af deres kaldelse gennem hengiven tjenestegerning. (Se Lære og Pagter 84:33–41). Ved slutningen af sin store åbenbaring om Præstedømmet formanede Herren:

„Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet", (L&P 107:99).

[1] Joseph F. Smith; *The Improvement Era*, Vol. 11, pp. 456–466.
[2] Harold B. Lee; *Church News*, 26. august 1961; pp. 8–10.
[3] Se *Documentary History of the Church*, Vol. 2, p. 508; *Journal History*, 3. september 1837.
[4] Se *Journal History*, 8. april 1873.

EMBEDER I PRÆSTEDØMMET

DET ARONSKE PRÆSTEDØMME *Gengivet ved Johannes Døberen den 15. maj 1829*
(Lære og Pagter 13; Documentary History of the Church, Vol. 1, pp. 39—40).

EMBEDE	FUNKTIONER	KVORUM'ER	GENGIVET	HENVISNINGER
Diakon	At advare og belære; timelige pligter (20:59).	12 diakoner (107:85).	1830	1 Tim. 3:8-13
Lærer	Altid at våge over Kirken (20:53-58).	24 lærere (107:86).	1830	Efes. 4:11; 1 Kor. 12:28.
Præst	At prædike, belære, forklare, administrere nadveren og ordinere (20:46-52).	48 præster (107:87, 88). Biskoppen er præsident for kvorum'et.	1830	Heb. 10:11; Ap. G. 6:7.
Biskop	„En dommer i Israel" (58:16-18; 107:72-74); at administrere i timelige sager (107:68).		4. februar 1831 (se afsnit 41).	1 Tim. 3:1-7; Titus 1:7-9.

DET MELKISEDEKSKE PRÆSTEDØMME *Gengivet mellem 15. maj og 30. juni 1829*
(Documentary History of the Church, Vol. 1, pp. 40—42).

Ældste	En fast tjener (24:137); at administrere i åndelige ting (107:12), ordinere, håndspålæggelse for den Helligånds gave, lede møder (20:38-45).	96 ældster (107:89).	6. april 1830	Ap. G. 14:23; Jakob 5:14; 1 Peter 5:1.
Halvfjerds	Omrejsende ældste (124:139); at forkynde Evangeliet for verden og tjene som særligt vidne for ikke-jøderne i hele verden (107:25).	70 medlemmer, herunder 7 præsidenter (107:45).	28. februar 1835	Luk. 10:1
Højpræst	Fast præsident (124:134); at præsidere over stave og warder og administrere i åndelige (107:12) og timelige ting (107:71).	Intet fastsat antal, men omfatter alle højpræster i staven.	3.-6. juni 1831	Heb. 5:1, 2, 6, 7:11 (læg mærke til, at begge præstedømmer omtales ved navn).
Patriark	Evangelisk tjener som skal forkynde Evangeliet gennem inspirerede velsignelser (107:39-100); embedet „blev givet for at gå i arv fra fader til søn" og hører til den udvalgte sæd; denne orden blev indstiftet i Adams dage (107:40, 41).		18. december 1833	Ap. G. 21:8
Apostel	Særligt vidne om Kristi navn i hele verden (107:23); omrejsende rådgiver for at ordinere og føre tilsyn med alle andre embedsmænd i Kirken (107:58).	12 apostle (107:23, 24).	14. februar 1835	Efes. 4:11-14; Matt. 16:19
Præsident for det højere Præstedømme	Præsident for Kirken (107:91); og for Præstedømmet (107:65-67); profet, seer og åbenbarer (21:1; 107:92).			
Kirkens Præsidentskab eller Præsidentskab for Det højere Præstedømme	At udgøre Det Første Præsidentskabs kvorum (107:22); at præsidere over Kirken og Præstedømmet (90:13; 112:30); at præsidere over De Tolv (107:33); at holde rigets nøgler (81:2).	3 præsiderende højpræster (flere rådgivere kan assistere kvorum'et).	25. januar 1832 (Første Præsidentskab organiseret 18. marts 1833).	Efes. 2:19-21

* *Henvisninger fra Lære og Pagter* (Funktioner, Kvorum'er)

Henvisninger fra Det nye Testamente (Henvisninger)

Fra Missionens

Præsidentskab

DON L. CHRISTENSEN

Det er en velsignelse for enhver sidste dages hellig at føle Jesu Kristi Evangeliums enkle sandhed i sit hjerte.

For at bevise denne følelse af sandhed er det nødvendigt at forstå Guds Præstedømmes orden.

Fader Adam var den første, der modtog Præstedømmet her på jorden. Han modtog nøglerne til dets fylde, og ved hjælp heraf velsignede han sine slægtninge. Fra Adam til Moses fortsatte Præstedømmet gennem de forskellige forvaltninger. Moses modtog Det melkisedekske Præstedømme og holdt nøglerne til Israels indsamling.

På Mose tid forhærdede folket deres hjerter med det resultat, at Det melkisedekske Præstedømme blev taget fra dem.

Aron, Mose broder, fandt nåde for Herrens øjne og blev velsignet med et tillæg til Det melkisedekske Præstedømme, herefter kendt som Det aronske Præstedømme. Moses og Aron forblev trofaste og gjorde deres yderste for at udbrede Evangeliet.

To år efter at Aron var død, blev Moses optaget og smagte ikke døden, fordi han havde en særlig mission at udføre senere. Det aronske Præstedømme, den fungerende præstedømmemagt, fortsatte gennem Eleazer, Arons tredie søn. Eleazer indtog sin faders plads som højpræst i det mindre Præstedømme.

Det er imidlertid godt at lægge mærke til, at „mellem Mose tid og Frelserens komme var der på forskellige tidspunkter, og måske til alle tider, hellige mænd, Herrens profeter, som f.eks. Ezekiel, Esajas, Jeremias, Daniel og Profeten Elia og andre, som modtog Det hellige Præstedømme som en del af deres særlige hverv i Herrens tjeneste."

Elia, den sidste profet, som holdt Præstedømmets nøgler før Jesu Kristi komme, blev ligeledes optaget, således som Moses blev det.

Medens Jesus var her på jorden sagde Han til Peter: „Og jeg vil give dig himmerigets nøgler, og hvad du binder på jorden, det skal være bundet i himlene, og hvad du løser på jorden, det skal være løst i himlene." (Matt. 16:19). Med denne udtalelse kan vi være sikre på, at Jesus hentydede til at Peter skulle modtage retten til at præsidere over Kirken.

Det var kun et par dage herefter, at Jesus tog Peter, Jakob og Johannes, tre af de tolv apostele, med sig op på Forklarelsens Bjerg, og der blev Han forklaret for deres øjne.

Medens Peter, Jakob og Johannes var oppe på Bjerget, kom Moses og Profeten Elia til dem og overdrog dem deres nøgler til Præstedømmet. Moses gav nøglerne eller retten til Israels indsamling, medens Profeten Elia overdrog nøglerne til den beseglende magt, som først skulle tages bort fra jorden igen på grund af uretfærdighed.

Da den sidste Apostel, Johannes den elskede, blev taget fra jorden, fandtes Præstedømmet ikke længere blandt menneskene.

Af denne grund begyndte et stort og vidunderligt værk at udfolde sig i 1820. Gud Faderen og Hans Søn viste sig for den unge Joseph Smith, som senere blev kendt som den første Sidste Dages Profet.

I juni, i denne måned for et hundrede fyrretyve år siden, viste den samme Peter, Jakob og Johannes sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery. Under deres besøg hos Joseph og Oliver udførte de tre ting. De overdrog dem Det melkisedekske Præstedømme, hvad der vil sige retten til magt og myndighed. De gav dem Guds Riges nøgler eller retten til at præsidere i Det melkisedekske Præstedømme og over Jesu Kristi Kirke, som skulle grundlægges på jorden. Peter, Jakob og Johannes gav derefter desuden Joseph Smith og Oliver Cowdery det der kaldes nøglerne til tidernes fyldes forvaltning. Med andre ord retten til at præsidere over denne sidste forvaltning.

Nu, da Præstedømmet og nøglerne var givet, kunne Kirken organiseres. Dette skete den 6. april 1830, således som det var åbenbaret og befalet af Herren.

Den samme dag Kirken blev organiseret blev Joseph Smith ordineret og opretholdt som den første Ældste og Oliver Cowdery som den anden.

Nu da Kirken var organiseret blev Joseph og Oliver døbt endnu engang, hvad der var nødvendigt for at komme ind i Guds Rige, hvilket vil sige at være medlem af Kirken.

Seks år efter at Kirken var organiseret, nemlig den 3. april 1836, kom Moses, Profeten Elia og Elias til Joseph Smith og Oliver Cowdery i Kirtland Templet. De overgav særlige nøgler til Joseph Smith og Oliver Cowdery, således som det berettes i Lære og Pagter, 110. afsnit.

Moses og Profeten Elia gav Joseph og Oliver nøjagtigt hvad de havde givet Peter, Jakob og Johannes, da de viste sig som opstandne væsener på Forklarelsens Bjerg.

Ja, det er godt at forstå den fuldkomne orden i Guds Rige, og at vide, at vi, hvert eneste medlem, nyder Præstedømmets velsignelser og har ret til, hvis vi er trofaste og værdige, at indgå i Hans fuldkomne celestiale orden ved hjælp af dette Præstedømme.

Don L. Christensen,
missionspræsident

Lederskabs-Seminar

Lørdag den 22. og søndag den 23. marts afholdtes i kirken på Maglegårds alle i Søborg et seminar for lederne i den danske mission, og det havde samlet godt 200 deltagere fra hele landet.

Seminaret blev en meget stor succes, og dette beroede ikke mindst på, at alt var planlagt til de mindste enkeltheder, således at intet var overladt til tilfældigheder.

Seminarets slogan var „Nøglen til succes", og formålet udtrykkes på smukkeste måde af Herren med Hans egne ord: „Og jeg befaler, at I skal undervise hinanden i rigets lære. Lær flittigt, og min nåde skal ledsage jer, så I kan blive mere fuldkomment undervist i evangeliets teori, principper, lære og lov og i alle ting, som tilhører Guds rige og er nyttige for jer at forstå. Både om det, der er i himlen, på jorden og under jorden." (L. & P. 88:77-79)

Nøglen til succes ligger i, at vi lærer efter følgende formel: (1) Planlægning, (2) Iværksættelse, og (3) Sagen følges op, og dette var emnet for seminarets forskellige møder.

Seminaret indledtes lørdag kl. 11.30 med registrering af deltagerne, som hver især fik udleveret en mappe, indeholdende program og materiale til hvert enkelt møde, samt navnemærke med angivelse af den pågældendes distrikt og gren, endvidere blyant, papir til notater, statistikker, etc.

Kl. 12.30 begyndte det første fællesmøde. Efter sang og bøn indledtes med en sang, specielt digtet til seminaret og fremført af en kvintet fra Esbjerg. Efter velkomst og indledning ved missionspræsident Don L. Christensen fortsattes med en genealogisk præsentation, bestående af lysbilleder med tilhørende tale. Derefter talte broder Jørgen W. Schmidt om Distributions Centret og dets virke og gav gode råd om benyttelsen af det.

Efter endnu en sang af kvintetten fra Esbjerg var der lysbilleder med tilhørende tale om Festinord, hvorefter søster Ellen Hall gav en glimrende fremstilling af, hvorledes man bør undervise, og hvorledes man ikke bør gøre det.

Efter dette første fællesmøde, som varede til kl. 15, var der sightseeingtur for alle deltagerne, som i fem busser kørte rundt til Københavns seværdigheder. Det var morsomt for københavnerne for en gangs skyld at se deres by fra turistside, og for deltagerne fra provinsen var det interessant at se København fra den side.

Kl. 18.30 var der banket i festsalen, hvor der serveredes flæskesteg med rødkål og is. Bordkortene var nøgleringe, som symbol på seminarets emne, og bordene var smukt pyntet af søster Sara Dressø i spidsen for en komité. En række søskende fra de københavnske grene samt missionærer sørgede for, at deltagerne blev betjent på bedste måde. Under middagen, hvor broder Ebbe Rosenkilde var ceremonimester, sang vi forskellige muntre sange, og der var optræden af G.U.F.s medlemmer.

Efter middagen vistes en film, „The

King Family", som viste en mormonfamilie, der har optrådt i amerikansk fjernsyn og har gjort stor lykke.

Aftenen sluttede med underholdning og dans, ledet af broder Karl Ove Nielsen.

Søndag morgen mødtes vi kl. 8 til fællesmøde, som efter sang og bøn indledtes med en tale af missionspræsident Don L. Christensen, „Hæv dig over dig selv", hvorefter en række lysbilleder med tilhørende tale viste os, hvorledes en søndag går for en grenspræsident. Der var vist mange af os, som ikke havde nogen idé om, hvor stort og omfattende en grenspræsidents arbejde er, så det var godt for os virkelig at se, hvor meget han har at gøre og hvor stort et ansvar han har.

Vi fik derefter en gennemgang af Præstedømmets ordinanser, dåb, velsignelse, salvelse, etc., ved brødrene Arthur Sørensen, Andreas Sølbæk og Finn Lykkegaard Nielsen, og første del af mødet sluttede med lysbilleder om „Vejen til fuldkommenhed", i dette tilfælde tiendebetaling.

Efter en kort pause talte præsident Verner Buur om Det aronske Præstedømmes belønninger, hvorefter vi så en række lysbilleder med tale om „Kvindens fødselsret". Efter en violinsolo ved broder Orla Knudsen, Odense, så vi en demonstration af, hvorledes man gør et hus til et hjem. Vi så vinduerne „Renlighed", „Ærlighed og helhed", „Tjeneste og trofasthed" og „Kærlighed" blive åbnet efter taler af henholdsvis broder Henning Frederiksen, søster Sonja Lind Jensen, broder Finn Lykkegaard Nielsen og søster Inger Hentzen. Dette indslag var under ledelse af søster Marva Christensen.

Efter et resumé ved præsident Christensen sluttede dette møde med sangen „Der er skønhed her på jord" og bøn.

Efter spisning fortsatte seminaret med det sidste fællesmøde. Efter velkomst, sang og bøn så vi en film, „Portræt af en Profet", omhandlende Præsident David O. McKay's liv og virke, og det var en betagende oplevelse at følge Præsident McKay lige fra hans spæde barndom til hans høje alderdom. Efter filmen blev der oplæst en særlig hilsen til seminarets deltagere fra Præsident McKay.

Efter endnu en violinsolo ved broder Orla Knudsen var der vidnesbyrdmøde, hvor seminarets deltagere fik lejlighed til at bære deres vidnesbyrd om Kirkens sandhed for hinanden.

Seminaret sluttede med sangen „Han lever! Vor Forløser stor" og bøn ved broder Verner Korsgaard, og deltagerne kunne rejse hjem efter en berigende tid og en vidunderlig oplevelse sammen med deres søskende fra hele missionen, og de vil alle kunne bringe en vidunderlig ånd med tilbage til deres grene og overføre de belæringer, de har fået på seminaret, til de andre medlemmer i deres grene.

Som en af deltagerne vil jeg gerne sige tak for den dejlige tid jeg tilbragte sammen med søskende fra hele landet.

M. K.

DØDSFALD:

Frederikshavn:

Den 16. januar døde broder **Thomas Christian Nielsen,** 78 år gammel. Æret være broder Nielsens minde!

København Gren:

Den 13. januar døde søster **Dorothea Pedersen Christensen,** 90 år gammel. Æret være søster Christensens minde!

Skive:

Den 9. marts døde broder **Viggo Christensen Rytter,** 72 år gammel. Æret være broder Rytters minde!

København Nordre Gren:

Den 29. marts døde søster **Rosa Olsen,** 62 år gammel, og blev begravet fra kirken på Maglegårds allé i Søborg skærtorsdag den 3. april. Æret være søster Olsens minde!

VELSIGNELSER:

København Nordre Gren: 23. februar:
Ole Victor og Diane Frances Victors tre børn, **Ole Jakob Victor, Niels Martin Nicolaj Victor** og **Hans Henrik Victor,** alle velsignet af deres fader.

2. februar:
Erik Toft og Lone Rytter Tofts søn, **Lars Toft,** velsignet af sin fader.

2. marts:
Verner og Ragnhild Korsgaards datter, **Ninna Birgithe Korsgaard,** velsignet af sin fader

Wiggo Grand Nielsen og Inge Steen Nielsens søn, **Richardt Steen Grandt Nielsen,** velsignet af broder Henning Johansen.

København Gren: 5. januar:
Bendt Giesmann og Birthe Marie Lindhardts datter, **Britta Giesmann Lindhardt,** velsignet af sin fader.

Frederikshavn: 8. december 1968:
Christian Marinus og Henny Hertha Nielsens datter, **Anette Birgitte Nielsen,** velsignet af broder Tage Holm Larsen.

7. januar:
Kresten Tobias og Bodil Vivi Sethsens søn, **Mikael Tobias Anton Sethsen,** velsignet af broder Jens Holm Larsen.

2. februar:
Tage og Conni Birgit Holm Larsens datter, **Eva Holm Larsen,** velsignet af sin fader.

Amager Gren: 2. marts:
Poul og Birgitte Bille Petersens søn, **Jesper Johan Bille Petersen,** velsignet af sin fader.

Slagelse Gren: 9. marts:
Søren Peter Bille Edsberg Andersen og Johnna Sylvia Sieling Andersen søn, **David Bille Sieling Edsberg Andersen,** velsignet af sin fader.

DÅB:
Holstebro: 20. juli 1968:
Hanne Margrethe Thomsen, døbt af ældste Elvin Jensen Thomsen, håndspålæggelse ved ældste Michael Andersen.
Fredericia: 31. august 1968:
Sigrid Jensen, døbt af ældste Larry Jacobs, håndspålæggelse ved broder Knud Bent Andersen.
30. november 1968:
Johnny Julius Christiansen, døbt af ældste Elvin Jensen Thomsen, håndspålæggelse ved broder Palle Blønd.
Jytte Christiansen, døbt af ældste David R. Bird, håndspålæggelse ved broder Knud Bernt Andersen
Frederikshavn: 21. december 1968:
Jens Børge Sørensen, døbt af ældste Bruce P. Ericksen, håndspålæggelse ved broder Tage Holm Larsen.
Esbjerg: 23. december 1963:
Johanne Nielsen Lind, døbt af broder Aage T. Hansen, håndspålæggelse ved broder Arne Pedersen.
Odense: 2. november 1968:
Janne Hansen, døbt af ældste Daniel Shepard, håndspålæggelse ved ældste Bruce P. Ericksen.
18. november 1968:
Ulla Marianne Petersen, døbt af ældste Daniel Shepard, håndspålæggelse ved samme.
1. februar 1969:
Dorrit Elisabeth Haupt, døbt af broder Henry Christian Haupt, håndspålæggelse ved samme.
15. marts 1969:
Lars Frees Horneman, døbt af broder Henry Christian Haupt, håndspålæggelse ved ældste Michael Nielsen.

Aarhus: 17. december 1968:
Ulla Ingeborg Vork, døbt af ældste Steven N. Peterson, håndspålæggelse ved broder Jens Lind Jensen.
25. januar 1969:
Marianne Sørensen, døbt af ældste James Hall Woodward, håndspålæggelse ved broder Jens Lind Jensen.
Centrum Sjælland: 19. januar 1969:
Hans Peter Stokholm, døbt af broder Svend Aage Stokholm, håndspålæggelse ved samme.
Slagelse Gren: 4. januar 1969:
John Erik Christensen, døbt af ældste Marvin Poulsen, håndspålæggelse ved broder Søren Edsberg.
København Nordre Gren:
15. februar 1969:
Hanne Wiig, døbt af ældste Niels Valentiner, håndspålæggelse ved ældste Jens Hansen.
København Gren: 1. februar 1969:
Solveig Barkou Thomsen, døbt af broder Sven-Erik Thomsen, håndspålæggelse ved samme.
Ann Williams, døbt af broder Steven Lange Williams, håndspålæggelse ved samme.
Amager Gren: 15. februar 1969:
Carl Johan Henckel, døbt af ældste Robert F. Rameson, håndspålæggelse ved samme.
Joan Majbritt Henckel, døbt af ældste Robert F. Rameson, håndspålæggelse ved ældste Charles F. Adams, Jr.
Nanna Marie Henkel, døbt af ældste Robert F. Rameson, håndspålæggelse ved ældste David Reed Bird.
Rigmor Johanne Haudrup, døbt af ældste Robert F. Rameson, håndspålæggelse ved samme.

Jesus træder i sin Faders fodspor og arver, hvad Gud gjorde førend Ham; og Gud bliver således forherliget og ophøjet ved alle Hans børns frelse og ophøjelse.

Joseph Smith

Fødselsdage:
Vi siger til lykke til følgende søskende:
Svanhild Oline Hoel Larsen, Carl Langesvej 54, 75 år den 3. juli.
Harry Sofus Johannes Jensen, Ryesgade 1, København, 70 år den 4. juli.
Mary Henritte Løgholt, Tranehavegård 17, København, 70 år den 5. juli.
Ella Rose Høye, København Nordre Gren, 65 år den 5. juli.
Ellen Estella Lund, Kronp. Sofiesvej 8 A, 80 år den 7. juli.
Petra Catrine Jensine Erdmann, Hvidkildevej 16 B, 65 år den 7. juli.
Karen Marie Nielsen, Silkeborg, 75 år den 11. juli.
Doris Marie Handberg Mougaard, Randers, 70 år den 17. juli.
Bertel Julius Olsen, Esbjerg, 85 år den 21. juli.
Alfred Jørgen Sørensen, Esbjerg, 75 år den 21. juli.
Jensine Emilie Andersen, Svendborg, 75 år den 28. juli
Anna Petra Hansen, Horsens, 75 år den 29. juli.
Bodil Birk, Sylviavej 15, København, 60 år den 29. juli.
Emil Herman Westphal, Esbjerg, 80 år den 31. juli.

ORDINATIONER:
København Gren: 16. februar:
Tage Werner Røder ordineret til diakon af broder Vagn Røder.
9. marts:
Henrik Als ordineret til diakon af broder Jens Kristoffersen.
Finn Poulsen ordineret til lærer af broder Svend Aage Christensen.
København Nordre Gren: 24. februar:
Jeff Peter Lindén ordineret til præst af broder Benny Arvid Lindén.
9. marts:
Kennie Holmegaard Rasmussen ordineret til diakon af broder Orla Rasmussen.
Slagelse, 16. februar:
John Erik Christensen ordineret til diakon af broder Søren Edsberg.
Odense: 30. marts:
Lars Frees Horneman ordineret til diakon af broder Jørgen Larsen.
Ib Bjarne Hansen ordineret til præst af broder Henry Haupt.
Benny Uffe Kristensen ordineret til præst af broder Charles Larsen.

Når et barn begynder at stille spørgsmål

AF RICHARD L. EVANS fra de Tolv Apostles Råd.

ET MENNESKE FINDER HURTIGT ud af hvor lidt det egentlig ved, når et barn begynder at stille spørgsmål. Børn gennemskuer os mange gange ind i vort allerinderste, og i deres ærlighed afslører de vore hyklerier. De ønsker at vide – og vi giver dem ord. Hvordan gror den sæd der bliver lagt i jorden? Hvorfor er det koldt? Hvad er det, der gør det mørkt om aftenen? Hvad er det, der får mit hjerte til at slå? Hvad er det, der får mig til at bevæge mig? Hvorfor? Hvad? Hvordan ved du det? Det første svar, vi giver, er mange gange ikke tilfredsstillende – og et „hvorfor" kan følge hvert svar. Vi søger alle her i livet og mange gange må vi se i øjnene, at vi ved mindre end vi regnede med. Hvad er det, der får to celler til at forene sig og dele sig og blive til et levende væsen? Hvordan virker hukommelsen? Hvem gav vort legeme modstandskraft så det mange gange kan kurere sig selv? Hvem gav dyrene deres instinkt? Hvad er det, der får is til at udvide sig, når det fryser? (hvis det ikke gjorde, ville det være en anden slags verden). Hvordan blev alting skabt, så det kan bruges? Vi opdager, vi observerer. Vi lærer at bruge de ting, som er i naturen – og som var beregnet for os. Vi iagttager naturens orden. Vi forklarer med ord – men uden at vide meget om det endelige svar, sindet, formålet, den oprindelige drivkraft, begyndelsen af det hele. Dækkenet over blasertheden er, efter alt, en relativ svag overflade og vi bruger kun de ting Gud har givet os. „Jeg formoder", sagde en viis mand, „jeg formoder, at mennesket intet har skabt, som Skaberen ikke allerede var klar over", (1) og gennem det hele er der et stort vidnesbyrd om, at Skaberen og Administratoren over det hele virkelig lever, og stadig holder skabelsen igang – og det er vor sikkerhed for at foråret vil komme, at årstiderne vil følge efter hinanden, at vi vil høste vor høst og at vort liv vil gå videre som det er planlagt og med et formål, til trods for vore bekymringer, store eller små – og der vil ikke være lejlighed til dristighed og indbildskhed for noget menneske, ligemeget hvor meget han så end tror han har lært. Ydmyghed, med tro, ærbødighed og respekt, kommer til os alle. Et menneske finder hurtigt ud af, hvor lidt han ved, når et barn begynder at stille spørgsmål. O